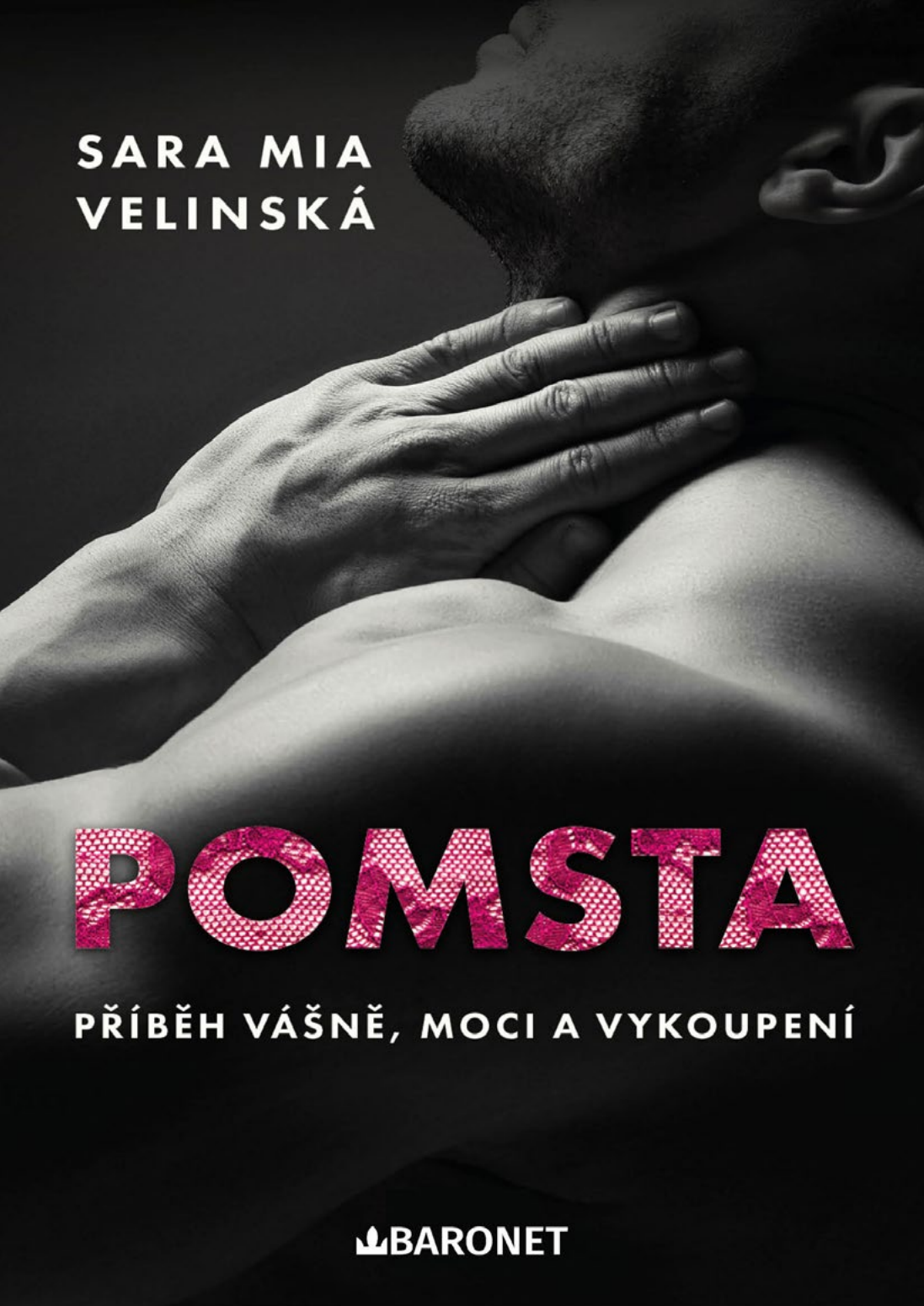

SARA MIA
VELINSKÁ

POMSTA

PŘÍBĚH VÁŠNĚ, MOCI A VYKOUPENÍ

 BARONET

Pomsta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Sara Mia Velinská

Pomsta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

POMSTA

© Sara Mia Velinská, 2025
Translation © Jitka Jarošová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-2692-555-2
ISBN e-knihy 978-80-2692-561-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-2692-562-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-2692-556-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

POMSTA

**SARA MIA
VELINSKÁ**

Prolog

Adam Terik stál u skleněné stěny ve své nadrozměrné kanceláři. Se zařatou čelistí a rukama v kapsách kalhot od obleku si prohlížel život pod sebou, lidi spěchající kolem, uvázlé ve svých stereotypích. Ze sedmadvacátého patra mu připadali směšně malí a v tuto chvíli tak bezvýznamní, že mu ten pohled začínal vadit. Musel od nich odvrátit pohled. Raději se však zadíval do dálky na dobře známý obzor, než aby se otočil a vystavil svého advokáta vlastnímu narůstajícímu hněvu.

„Je mi to líto, Adame,“ řekl Ivan Toth tiše. Trpělivě čekal na klientovu reakci, nejen proto, že to byl jeho přítel, ale hlavně kvůli tragédii, která ho přivedla do této honosné místnosti. Vzpomněl si, že kdysi dávno ho tu zdržovaly jejich příjemné dlouhé debaty nad kořeněným koňakem. Před třemi lety ho však Adam poprvé požádal o advokátní služby a od té doby se jejich setkání stala vyloženě skličujícími. Z této místnosti vycházel už jen chlad, stejně jako z jeho přítele.

Adamův tichý, hluboký hlas přerušil Ivanovy myšlenky znepokojivým způsobem. „To je všechno?“

Advokát se pomalu nadechl. Žádná slova útěchy ho nenapadala, a tak se omezil na opakování známých faktů. „V daném stadiu se nedalo dělat nic jiného než namítat podjatost, a ta vždycky stojí na hliněných nohách, to dobře víš. Zkoušeli jsme to, nefungovalo to. Bylo jasné, že když to dostal tenhle zkorumpovaný soud, tak to prostě nemůže dopadnout dobře.“ Jeho přítel nereagoval, a tak vstal a odhodlaně pokračoval: „Podívej, mohli jsme...”

„Ožralej parchant sedl za volant a zabil Sylvii i mého syna,“ přerušil ho Adam. Z mrazivého klidu v jeho hlase bylo cítit, jaká bouře se v něm rozpoutává.

„A kvůli třem zkorumpovaným soudcům z Nejvyššího soudu dostal jen podmíněný trest a teď si doma v obýváku válí koule!“

„Taky dostal zákaz řízení...“ namítl Ivan, ale opět to nestihl doříct. Adam se k němu otočil a jeho oči prozrazovaly tu nejhorší kombinaci bolesti a vzteku, jakou kdy viděl.

„Vy právníci si ze mě snad střílíte?!“ zaburácel hrdečným barytonem, který ostře kontrastoval s až puntičkářským pořádkem v místnosti. „Tohle má být trest pro někoho, kdo má dost prachů, aby si bez problémů platil osobního řidiče? To je co? *Vtipná* spravedlnost?!“

Při poslední otázce Adam přivřel oči. Ztěžka vydechl. Jednu ruku si lehce položil na bok a druhou si zakryl ústa ve snaze ovládnout své emoce. Ivan se neodvážil odpovédět. Výbuch hněvu mu připomněl Adamovo zoufalství po Sylviině smrti.

Byla v osmém měsíci těhotenství. Na posledních pár týdnů před porodem se přestěhovala do domu svých rodičů, protože Adam byl tehdy naprosto pohlcen jedním ze svých větších investičních projektů a nechtěl, aby Sylvie trávila večery sama v jeho bytě. Vracela se tam jen na víkendy. Onoho osudného pátečního večera už nevydržela čekat, až si pro ni přijede, a tak se za ním vydala autem. Chtěla ho překvapit, až se vrátí z práce.

Nikdy by jí nedovolil řídit v tak vysokém stupni těhotenství. Přijel by pro ni, i když to nebylo daleko. Jedenáct kilometrů. Pár minut autem. Opilý podnikatel ignoroval červenou. Ani nezačal brzdit. Vyvázl jen s lehkým otřesem mozku. Sylvie svým zraněním krátce po převozu do nemocnice podlehla. Dítě zemřelo o dva dny později.

Ivan si bude navždy pamatovat ten strašný pohled na svého do té doby vždy silného, hrdého přítele, zlomeného bolestí. Na několik týdnů zmizel. Když se konečně vrátil do života, našli jen stín muže,

kterým Adam býval. Uzavřel se do sebe a nikdo u něj víc neviděl žádné projevy emocí. Ivan nikdy předtím nebyl svědkem takové změny osobnosti. Adamův soukromý život se omezil na noční spánek a pravidelné sportovní aktivity. Veškerý ostatní čas věnoval práci. Jestliže byl vždy známý svým brilantním matematickým a ekonomickým myšlením, po této události se z něho stal fantasticky výkonný stroj. Snad díky své chladnokrevnosti dokázal činit geniální rozhodnutí velmi výhodná pro byznys. A tak důsledky tohoto neštěstí měly pro Adamovy obchodní partnery smutně pozitivní dopad.

Nejbližší mu byl Dominik Ternavský. Jejich společná finanční skupina, investující převážně do energetiky, nemovitostí a informačních technologií, už působila téměř po celém světě a zažívala rozkvět, což byl vzhledem k Adamově agresivitě na finančním trhu nemístně poetický výraz. Dominik často poznamenal, že jediný cit, který jeho nejlepšímu příteli zůstal, nebo se dokonce znásobil, byl smysl pro finance. Paradoxně se však zdálo, že Adama víc než konečný zisk těší samotné obchody na kapitálovém trhu, v nichž se pohyboval s radostí a zvláštním uspokojením dítěte hrajícího monopoly.

Adam si uvolnil kravatu a podrážděně ji přehodil přes opěradlo židle. Rozepnul si dva horní knoflíky košile a rukávy vyhrnul až k loktům.

Toto takzvané sebeosvobozování mu pomáhalo dostat vztek pod kontrolu. Strčil si ruce zpátky do kapes, a když promluvil, nasadil svůj typický stoický tón. „Děkuji ti za všechno, Ivane, tvé služby už nebudu potřebovat.“

Jejich pohledy se setkaly. Ivan měl v úmyslu něco namítnout, ale Adam ho lehkým gestem zastavil. „Vím, že jsi dělal, co jsi mohl, a moc si toho vážím, ale tahle soudní fraška je jen plýtváním tvými schopnostmi a mými penězi,“ prohlásil unaveně.

Ivan k němu přistoupil blíž. „Máš plné právo být rozčilený. Uznávám, že to poslední rozhodnutí bylo koupené, protože i soudní zapišovatelce muselo být jasné, že Jakaba měl jít sedět natvrdo, jenže...“

Přítelův skeptický výraz ho umlčel. „Možná že bych se dočkal spravedlnosti, kdyby byl pachatelem nějaký nešťastník bez konexí a peněz.“

„Důkazem, že se mylíš, je fakt, že ty máš obojí, a nepomohlo to.“

„Ty dobře víš, že jsem svého vlivu nevyužil, protože jeho vina byla nezpochybnitelná a měl to být rychlý proces. Ale ukázalo se, že pokud jde o náš justiční systém, jsem důvěřivý blbec. Je prodejný jak zoufalá děvka, a ta mi teď jasně ukázala prostředníček.“

„Bohužel i v justici se najdou černé ovce a je mi líto, že jsi na ně narazil právě teď. Pokud ti můžu pomoci nějak jinak, dej mi vědět. I když...“ Ivan se zarazil a poněkud poraženecky přešel ke stolku.

„I když co?“

„Nic důležitého, musím jít,“ snažil se vymanit z debaty a uklidil dokumenty do aktovky. Když popošel ke dveřím, zjistil, že ho Adam sleduje tázavým pohledem, který nepřipouštěl další odmítnutí. Dívali se na sebe a Ivan přemýšlel, jestli je teď ta pravá chvíle prozradit, co se mu už nějakou dobu honí hlavou. Nakonec opatrně poznamenal. „Myslím, že právníci nejsou ti praví, kteří by ti ulevili od bolesti.“

Jeho přítel se podrážděně ušklíbl. „Stoupni si do fronty. Každý den mi někdo radí, abych si promluvil s Bohem nebo se cvokařem. S čím přijdeš ty? Duchovní útočiště v Tibetu, obžerství v Toskánsku, turistika v Nepálu? Překvap mě.“

„Ženská,“ opáčil Ivan, ale vyvolal tím jen Adamův výsměch.

„Ženy mám poměrně často a trestuhodně mě nudí. Hned na začátku se projeví a pak je to pořád dokola ta samá hysterie, jen v jiném balení.“

„Moc dobře víš, jak to myslím.“

„Nevím,“ odsekl Adam netrpělivě, pobavení z jeho tváře zmizelo.

„Tvůj současný postoj k ženám je sice pochopitelný, ale očividně ti moc nepomáhá.“

„Mně nepomáhají ani tvoje amatérské psychologické bláboly. Rozhodně mě ale urážejí.“ Adamův výraz ztvrdl. Ivan se rozhodl respektovat, že je to pro jeho přítele stále příliš bolestivé téma. Vzpomněl si, jak moc Sylvii miloval a jak dlouho se snažili o dítě.

„Takže co ti pomůže?“ zeptal se smířlivě, a Adam se znovu otočil k oknu, protože už nedokázal snášet lítost zračící se v právníkových očích.

„Potřebuju spravedlnost. Skutečnou. Ta soudní je nechutně instantní a vysmívá se mi.“

Ivan na okamžik zaváhal a přemýšlel, jestli to pochopil správně. „Skutečná spravedlnost... to zní na můj vkus až příliš gangstersky. Máš snad na mysli nějakou pomstu?“

„Říkej tomu, jak chceš.“

Advokát nevěřicně pozdvihl obočí a pokusil se přítelovo prohlášení zlehčit praktickou poznámkou. „V tom případě tě musím informovat, že za zastupování obviněného si účtuju podstatně víc než za zastupování poškozeného.“

Adam se pomalu otočil a upřel na něj ledový pohled. „Já tvé služby potřebovat nebudu, ale až s tím hajzlem, který mi vzal to nejcennější, skončím, bude to on, kdo bude potřebovat Boha a drahého terapeuta.“

I. ČÁST

1.

Dusivé vedro červencového dne vystřídala dlouho očekávaná, doslova vymodlená bouřka. Kapky jako hrách dopadaly na čelní sklo žlutého Swiftu, který zrovna zastavoval na parkovišti vedle městské knihovny.

Hana vypnula motor, ale neodvážila se vystoupit, protože déšť právě dosahoval největší intenzity. Zadívala se na temně šedé mraky, které během několika minut změnily den v noc. Snažila se odhadnout, jak dlouho ještě bude trčet uvnitř.

Netrpělivě zkontrolovala čas na mobilním telefonu, který jí v tu chvíli zazvonil.

„Mami?“ ozvala se téměř nadšeně, spokojená, že jí matčin laskavý hlas vyplní čas.

„Kde jsi, Hani? Můžeš mluvit?“

„U knihovny, čekám v autě, než skončí bouřka.“

„Zase jim neseš knížky? Nepřeháníš to s tou charitou, zlatíčko? Kdyby sis všechny ty knihy nechala, mohla bys uživit i vlastní antikvariát,“ pokárala ji matka jemně.

Hana se ušklíbla při pomýšlení, že kdyby viděla ten přeplněný kufr, její pokárání by nebylo tak mírné. „Neboj, v důchodu si otevřu antikvariát, do té doby ještě něco nasbírám,“ odpověděla vesele.

„Nerozmyslela sis tu dovolenou? Byli bychom rádi, kdybys jela s námi. Víš, mohla bys mít svůj vlastní pokoj a i vlastní program. Táta souhlasil, že bys mohla vzít i Dariu...“ Máma očividně použila všechny své zbraně.

Hana rázně zastavila záplavu dalších dobrých nápadů. „Mami, zaprvé, Daria není zvířátko, které si můžu vzít s sebou, ale zaměstnaný člověk. Zadruhé, je mi třiaadvacet, takže je nejvyšší čas přestat jezdit na dovolenou s rodiči. Vlastně už bylo pozdě před pěti lety.“

„Stejně si od rána do večera jenom čteš. Je snad jedno, jestli jsou u toho tví rodiče.“

„Víš, to je možná ono, kdybyste tam nebyli, tak bych na dovolené pravděpodobně nečetla,“ podotkla opatrně, ale když na druhém konci linky zůstalo ticho, nedokázala zadržet smích.

„Dobře, už to chápu. Já jen... že máš po státnicích a před sebou poslední studentské léto. Nespěchej do práce, užij si to,“ uzavřela matka, ale neodpustila si krátké smutné povzdechnutí.

„Bez obav, přesně to mám v plánu udělat. V září se chystám na pracovní pohovory, ale do té doby jsem ještě pořád studentka. Přestalo pršet, takže letím, protože mi tu knihovnu jinak zavrou.“

Hana ukončila hovor a zamyšleně se usmála. Dvoutýdenní pobyt v prázdném domě, bez rodičů, bez jakýchkoli závazků a omezení bylo přesně to, co potřebovala. Po takových rozhovorech s rodiči, kdy hledala únikové cesty před jejich bezmeznou pozorností, ji vždycky přepadaly výčitky svědomí. Byla jejich milovanou princeznou, kterou chránili před světem. Hana si to příliš neuvědomovala až do onoho osudného pátečního večera, kdy při tragické autonehodě, kterou způsobil její otec, zahynula mladá těhotná žena.

Měsíce se nikdo z rodiny nemohl vzpamatovat z šoku. Tragédie byla cítit v každém koutě dříve poklidného domova. Zejména Hana se od toho nedokázala oprostit a otcovu vinu cítila téměř jako svou vlastní. Několik týdnů po nehodě s ním nedokázala komunikovat a uzavřela se do svého podivného smutku. Podivného proto, že měla pocit, že na něj nemá právo, že se nepatřičně vnucuje do okruhu trpících, přestože tam nepatří. Několikrát se odvážila navštívit místo posledního odpočinku té nešťastné ženy a jejího dítěte, aby je požá-

dala o odpuštění, ale zároveň svému otci nedokázala ona sama odpustit. Každý den psala jejím rodičům kondolenční dopis, aby ho vždy na konci dne vyhodila do koše a ráno s tím začala znovu. Žádný se jí nezdál dost dobrý. Nemohla se zbavit dojmu, že je svým žalem uráží. Nakonec matka, bez jejího svolení, poslala jeden dopis pozůstalým prostřednictvím městského úřadu.

Hana až po několika měsících mohla začít soucítit s někým, komu na jejím soucitu opravdu záleželo. Byl jím její otec. Hrozilo mu vězení a v jejím dříve bezchybném rodinném hnízdě se najednou všechno změnilo. Táta býval jediným skutečným hrdinou a neochvějnou jistotou v jejím životě, kterého do té doby až nekriticky zbožňovala. Pomyšlení, že by mohl být léta ve vězení, ji paralyzovalo. Rodiče i její starší bratr Erik se snažili, aby se Hany tato situace dotýkala co nejméně, ale ona intenzivně vnímala každý matčin tichý povzdech nebo otcovy podrážděné reakce na banální problémy. Tíživou atmosféru ještě zhoršovala skutečnost, že kvůli otcovu trestnímu stíhání začala rodinná stavební firma přicházet o klienty. Právě to bylo pro otce, který firmu vybudoval od základů, asi to nejtěžší.

Tři roky trvající peklo skončilo před několika měsíci, kdy krajský soud na pokyn Nejvyššího soudu udělil otci pravomocným rozsudkem pouze podmíněný trest a zákaz řízení motorových vozidel. V Haně však zůstala živá vzpomínka, která jí připomínala, že už nikdy nic nebude jako dřív. Stále víc si uvědomovala, že vůbec není připravena převzít odpovědnost za svůj život. Rodiče ji vždy dokázali ochránit před jakýmkoli selháním. Teď byla ale přesvědčená, že právě tyto omyly a neúspěchy jsou kořením, díky kterým si člověk může v životě vážít toho cenného.

Potřebovala se nadechnout a pocítit skutečnou „dospěláckou“ volnost. A to byl právě ten důvod, proč navolit Dariino číslo. Jako správná otrokyně svého mobilu to zvedla hned při prvním zazvonění.

„Anooo?“

„Co bys řekla na all inclusive ve čtyřhvězdičkovém hotelu s mými rodiči na Krétě?“ zeptala se Hana provokativně.

„Zbláznila ses? Ne, ne, zlato, tyhle prázdniny si užiješ úplně jinak než doted,“ oponovala jí Daria a něco zamumlala kolegovi v kanceláři.

„Ty jsi ještě v práci... ruším tě?“

„Ano, jsem,“ odpověděla Daria, „ale už končím. Jdu s kolegou na squash. A ty?“

„Dnes mám rozlučku s partou z ročníku v Dropsu, ale od zítřka mě čekají dva sladké týdny bez rodičů, které hodlám prolonošit.“

„Přesně tak! Hlavně se nezapomeň zbavit všech těch těžkých knížek bez obrázků, protože máš na celé léto zakázáno číst. Budeme žít!“ vykřikla tak hlasitě, jak to jen pracovní řád okresního soudu dovozoval.

Hana převrátila oči. „Mám si začít dělat starosti?“

„No, řeknu ti to takhle, moje drahá. Tři roky jsi buď fňukala nad případem svého otce, nebo ses šprtala na zkoušky. S tátou to dopadlo mnohem líp, než jsme mohly doufat, a navíc jsi získala i magisterský titul. Pravdou je, že si zasloužím dovolenou v Dubaji za to, že jsem s tebou prožila to depresivní období. Pro začátek mi ale bude naprosto stačit, když se se mnou konečně pořádně opiješ, a když si k tomu vybereš normální podnik, a ne Drops.“

„Co je na něm špatného?“

„No právě že vůbec nic. Chodí tam samé děti a mezi dětmi nepotkáš pořádného chlapa. To je tak trochu mimo mísu.“

„Bez urážky, Dario, ale jak můžeš vědět, co je to pořádný chlap?“

„Protože lesbám se při pohledu na chlapa nebouří hormony, rozumíš?“ poučila ji kamarádka důrazně.

„Spíš se mi zdá, že ti všichni jen překážejí...“

„To proto, že jsi až dosud měla úzkoprsé, nudné patrony bez špetky charismatu.“

A ty to víš líp než já, protože jsi nikomu z nich ani nedala byt' jen šanci, aby tě přefik.“

Hana si jen složila čelo do dlaní a rezignovaně si povzdechla. „Kdo stojí vedle tebe? Abych věděla, před kým se mám propadnout hanbou...“

Daria se občasně projevovala nedostatkem taktu a zdrženlivosti. Brilantně to ale vyvažovala různými postřehy. Hana naštěstí považovala její svéráznou povahu za osvěžující, i když její kámoška často nejdřív mluvila a až potom přemýšlela.

„Nikdo. Jen Stanko, ale ten se nepočítá.“

„Jak to, že se nepočítá?“

„Je neškodný. Trpělivě čeká, až mu to nandám ve squashi. Ještě neví, že mě nemůže porazit, když má kratší nohy než já ruce,“ podotkla s jakýmsi shovívavým opovržením.

„Už ti někdo řekl, že těžko můžeš být dobrý soudce, když dokážeš o každém pronést hned dva předsudky v jedné větě?“

„To nejsou předsudky, to jsou závěry založené na empirii,“ podotkla Daria. „Už musím, zastavím se zítra. A na tom dnešním brutálním večírku se spolužáky se chovej slušně,“ pronesla ironicky a ukončila hovor.

Hana vyšla ven a podívala se na už téměř modrou oblohu. Když otevírala malý kufr auta plný starých knih, na okamžik ji přemohl pocit, že jedna etapa jejího života končí. A ta nová, i když začínala prázdninami, nebude vůbec jednoduchá.

2.

Hana stála v předsíni před otevřenou skříní. Bez rozmyslu vytahovala jednu kabelku za druhou ve snaze objevit nějakou vhodnou, zatímco její myšlenky utíkaly k cestovní horečce rodičů, která se rychle stupňovala. Ačkoli cestovali jen dva, působili dojmem, že je doma nejméně deset lidí. Zbrkle pobíhali kolem dokola, vydávali rychlé pokyny a strohé otázky. Udělala velmi dobře, že se účasti na tomto podniku vzdala.

„Jsi tak krásná, miláčku!“ vykřikla máma a rychle přešla přes chodbu do kuchyně.

„Díky, mami, ale pokud jde o mě, ty jsi ta nejzaujatejší osoba na světě,“ smála se Hana shovívavě, když konečně objevila psaníčko, které se hodilo k jejímu letnímu skořicovému topu a tmavě modrým džínům. Nacpala do kabelky všechny nezbytnosti a obula si páskové boty na vysokém podpatku. Smutně sklopila oči k balerínám. Pohodlí dnes bude muset ustoupit dlouhým nohám. Přepadl ji mírný pocit závidi k vysokým dívkám, které se nemusely trápit na vysokých podpatcích, a zlehka si povzdechla.

Hana byla štíhlá, nepřiliš vysoká, a nestávalo se často, že by ji bez bot na podpatku ostatní vůbec brali vážně, vypadala totiž jako dítě. Totéž platilo o jejím obličejí, kterému dominovaly velké zelené oči s hustými dlouhými řasami, ale pokud se nechtěla všude prokazovat občankou, musela své jemné rysy zvýraznit make-upem. Její ženské křivky byly sice viditelné, ale jak říkala, v malém vydání. Podívala se do velkého zrcadla a kriticky se přeměřila pohledem.

Dlouhé objemné kadeře barvy lesního medu si stáhla do volného uzlu. Usmála se při vzpomínce na Dariina slova. Jde se... „Děti“ v Dropsu, třešete se!

Drops byl jedním z těch nenápadným nočních podniků, o kterých se všichni povětšinou vyjadřovali jen velmi vlažně, přesto tu bylo v určitých dnech v týdnu narváno k prasknutí. Jeho výhodná poloha jen pár metrů od vysokoškolských kolejí ho předurčovala k tomu, aby jeho hosty ve všední dny byli téměř výhradně studenti práv a medicíny.

Na poslední společné setkání spolužáků z ročníku přišli skoro všichni. Pokud Hana očekávala nostalgické posezení u piva, nemohla se mýlit víc. Celých pět let jejího studia se všichni opovržlivě pozastavovali nad seznamem písniček, které tam otrocky pouštěli večer co večer, ale dnes, na poslední společné akci, na ně celý ročník tančil se stejným nadšením, jako kdyby je ten den slyšeli poprvé. Nebo spíš naposledy. Hity zpívali, že až skoro přicházeli o hlas, rozhádání se usmířili, samolibí se zdáli být jaksi lidšější a přátelé společně plakali nad vzpomínkami a nejistou budoucností. Všichni byli stejně opilí štěstím, laciným alkoholem a plní očekávání, co jim život přinese.

Po dvou hodinách bylo dost rozumné neutralizovat alkohol nealkem. Hana vstala a opatrným krokem se vydala k baru. Ten jí do slova zmizel z dohledu, protože byl zcela obsypaný postávajícími zákazníky. Trvalo dost dlouho, než si jí vyhublý a ztrhaný barman konečně všiml.

„Co to bude?“ zeptal se bez zbytečných zdvořilostí.

„Poprosila bych jednu neperlivou vodu,“ odpověděla rychle, aby s ní neztratil oční kontakt.

Tvář se mu zkrivila do podrážděné grimasy. „Nemáme. Došla.“

„Z kohoutku vám snad voda teče, ne?“

„Tohle je bar, slečno. Jestli chcete vodu z kohoutku, zajděte si na toalety,“ vyštkl a otočil se na zákazníka, který si před chvilkou

stoupnul vedle ní. „Co si dáte, prosím?“ zeptal se ho úplně jiným tónem, s jistou dávkou respektu. Hana ze samého rozhořčení ztratila řeč. Když otevřela ústa, aby se důrazně ohradila, zákazník ji svou odpovědí připravil o slovo podruhé.

„Jednu perlivou vodu pro mě a jednu neperlivou tady pro slečnu. Pokud nemáte, tak vodu z kohoutku.“

Její oči okamžitě vyhledaly toho, komu patřil ten nezvykle mužný, hrdelní baryton. Byl mladý, ale nevypadal jako student. To poznala hned. V tmavě šedém přiléhavém tričku a černých džínách mezi studenty sice zapadl, ale jeho doslova hmatatelné charisma nemohlo patřit někomu, kdo znal svět jen z knih. Sahala mu sotva po ramena, takže pokud se na něj chtěla podívat, musela zaklonit hlavu.

Barman vztekle otevřel malou láhev minerálky a do druhé sklenky natočil vodu z kohoutku. Objednávku postavil na bar. Vyčítavě na něj pohlédla a pak přesunula pozornost na muže vedle sebe.

Ten už stál čelem k ní a opíral se loktem o pult. Zkoumal ji pár krásných mandlových, černohnědých, skoro až onyxových očí. Z toho intenzivního, inteligentního pohledu strnula. Jeho hladce oholený obličej měl přitažlivě ostré rysy, jako by byl vytesaný z kamene. Dokonce i v tomto sklepním baru, s umělým světlem, bylo zřejmé, že jeho pleť má bronzový nádech. Husté tmavě hnědé vlasy měl nakrátko ostříhané, ale zase ne příliš, takže se mírně vlnily. Žádný gel, žádný módní sestřih. Klasika, ale naprosto neodolatelná. Tento muž zjevně omezil čas strávený před zrcadlem na čištění zubů a holení. A přesto od něj nemohla odtrhnout oči. Nejspíš až moc dlouho, protože jeho plné, mužné rty se rozevřely do úsměvu, který odhalil rovné bílé zuby. To ji okamžitě vytrhlo z omámení a rychle odvrátila tvář. Konečně se napila vody. Znovu se k němu obrátila a pronesla tak lhostejně, jak jen dokázala: „Děkuju za vodu.“

Neodpověděl, jen lehce přikývl. Otočila se k odchodu, ale něco v jeho mírně pobaveném výrazu ji přesvědčilo, že její vyplašený útek

bylo přesně to, co očekával. A tak, povzbuzena kolektivní bujarostí a alkoholem, dostala najednou obrovskou chuť uzemnit ten jeho mužný šarm. I kdyby jen zdůrazněním, že je na jejím území. „Ještě nikdy jsem tě tu neviděla. Poprvé v Dropsu?“

V příští vteřině si už s hrůzou přála, aby se propadla pod zem. Ne, vážně nemohla říct nic zoufalejšího než slova, kterými ji v tomto podniku oslovovaly desítky opilých studentů a na která vždy odpovídala shovívavým úsměvem. Právě takovým ji nyní obdařil on.

„Já jsem tě ještě *nikdy nikde* neviděl. Poprvé na Zemi?“ Věcným a důrazným tónem podtrhl ten omračující sarkasmus.

V tu chvíli vystřízlivěla. Rozhodla se, že tento model teleportovaný z obálky lesklého časopisu si z ní takový dojem přece dnes večer domů neodnese. Široce se usmála.

„Jedna nula pro tebe.“

„Dva nula. Zařídil jsem ti neperlivou vodu.“ Na obličej se mu náhle objevil upřímný úsměv, úplně jiný než předtím, a Haně se na okamžik zatajil dech. Musela uhnout pohledem, aby zase nabrala vzduch do plic. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

Zaváhala, šokovaná nepochopitelnou reakcí, kterou v ní tak jednoduchá otázka, vyslovená jeho sametovým hlasem, vyvolala. Nikdy se jí žádný hlas takhle nedotkl. Byl smyslný, podbarvený opravdovým zájmem. Ten hluboký zvuk, vycházející odněkud z jeho hrudi, jí zabrněl až v podbřišku. Ucítla jemné pulzující teplo ve svém lůně. Její původní záměr ho odbýt pokud možno inteligentně zabila tahle nečekaná, zrádná reakce jejího těla. „Hana,“ zlehka vydechla.

Na okamžik a beze slov se jejich pohledy setkaly a ona si byla najednou jistá, že musí včas a co nejrychleji utéct. Ano, to bylo přesně to, co musela udělat. Nechtěla znát jeho jméno, stejně jako moudrý člověk nechce znát nebezpečné zaklínadlo.

„Kde je tvůj ochránce, Hano?“ zeptal se nečekaně, jako by vycítil její rostoucí obavy.

„Ochránce?“

„Čekám, až se objeví někdo, kdo mě praští, nebo tě minimálně unese.“ Rozhlédl se významně kolem sebe.

Lhostejně pohodila ramenem. „Pokud nikdo nepřichází, je to možná proto, že tě nepovažuje za hrozbu.“

„A možná už ví, že ty jsi hrozba pro mě.“

Z rychlosti jeho reakce a stoického tónu bylo jasné, že se ho její malé popíchnutí ani v nejmenším nedotklo. Očividně měl přemíru sebevědomí. Nebylo divu. Každodenní zjevování tohoto obličeje v zrcadle by „poznamenalo“ každého. Při pohledu na něj jí tuhla krev v žilách. Bylo v něm něco příliš suverénního a ji náhle přemohl iracionální strach, že o ní ví víc, než by měl.

„V jakém smyslu?“

„Špatně skrývaná nevinnost v okouzlujícím díle... myslím, že jsem něco takového snad ani ještě neviděl. Můj alarm hlásí nejvyšší stupeň nebezpečí.“

Co prosím?

Co by on mohl vědět o její nevinnosti? Mohl se jen slepě dohadovat. Jenže hádal příliš dobře. V očích se mu mihla podivná lačnost. Srdce se jí zatřepetalo jako křídla chyceného ptáče, nebo spíš přerostlé vrány, a nebyla si jistá, jestli je to stále ještě ze strachu. Spíš ne, protože člověk při něm obvykle necítil ten nepřístojně sílící tep v klíně.

„Proč neposloucháš svůj alarm?“

Rty se mu zvlhnily do neurčitého úsměvu. „Dobrovolně se nevzdám pohledu na tak vzácný úkaz. Chci si ho prodlužovat. Nejlépe donekonečna.“

„Jsi drzý, a to se mi nelíbí,“ vyhrkla a zničehonic si uvědomila, že reaguje spíš na své pocity než na jeho poznámku.

„Zato mně se líbí, jak se to tobě nelíbí.“ Dobře se bavil a vůbec to neskrýval.

Proč najednou měla pocit, že na její odpovědi závisí zbytek jejího života? Tak jo, pro dnešní večer definitivně končí s alkoholem. Odhalil její patetickou stránku. Chtěla odejít, ale její končetiny vypověděly poslušnost, jako by je jeho blízkost paralyzovala.

Pomalů se nadechla. „V tom případě jsem asi měla utéct já. Už před dvěma minutami.“ Snažila se znít důrazně.

Odpověděl po krátkém zasmání, stále s ní udržoval oční kontakt. „Jenže to by byla obrovská škoda. Na tom se asi shodneme, ne?“

Nemohla se rozhodnout, jestli je tak okouzlující, nebo jen troufalý. Hudba začala znovu hrát a to neznámě napětí v ní ještě zesílilo. Znenadání se zjevila jedna z rozjařených spolužaček a s veselým pokřikem ji vtáhla na parket.

Hana hypnotizovaná jeho pohledem si jí ani pořádně nedokázala všimnout. Jenomže on se najednou beze slova otočil zpět k baru. Zpracovala své nelogické zklamání a ztratila se ve skupině bláznivě tančících spolužáků. Těkala očima směrem k baru, ale už ho nezahledla. Neobjevil se ani během další hodiny a ona začala přemýšlet, jestli nebyl jen výplodem její mírně připité fantazie. Když se místností rozezněly notoricky známé tóny *Černých andělů* od Lucie, spatřila ho.

Stál nedaleko, opřený ramenem o sloup, s rukama založenýma na hrudi. Zlehka se nakláněl k mladému, živě gestikulujícímu muži, aby ho lépe slyšel. Téměř neznatelně přikyvoval. Vynikla přitom jeho atletická postava s vyrýsovaným svalstvem, jistě pocházejícím z aktivního sportu, nikoli z posilovny. To dodávalo jeho dokonalé postavě pevnost a jistou noblesu. Všimla si jeho širokého hrudníku a spleti svalů na pažích, které mírně napínaly látku na rukávech. Její oči sklouzly dolů k jeho úzkým bokům a nezvykle dlouhým štíhlým nohám, kde se i pod džínami jasně rýsovaly svaly. Rozpaky ji přinutily odvrátit pohled. Dokonce začala obviňovat podmanivý hlas Davida Kollera a ty syrové, gotické tóny z toho, že jí připadal snad

ještě přitažlivější než předtím u baru. Nedokázala odolat. Znovu se na něj podívala a jejich oči se střetly.

Byl zamyšlený, s nepřístupně pátravým pohledem, jako by se snažil odhalit všechna její tajemství. Chtěla odvrátit zrak, ale on jí to nedovolil. Teď si byla jistá, že v těch onyxových očích má magnet. Nebo ji možná konečně ovládl ten zatracený alkohol. Ruce se jí roztrásly a ona na ně zděšeně pohlédla. Schovala je pod stůl a položila dlaně na sebe. Přestala vnímat rozhovory kolem sebe, cítila jeho pozornost. Najednou nedokázala ovládat svůj dech ani horko, které se jí rychle šířilo z podbřišku do celého těla. Zoufale se potřebovala nadechnout čerstvého vzduchu. Loučení s přáteli se neobešlo bez slz, ale snažila se ho urychlit. Vyběhla po schodech jako o život. Venku prošla kolem bezpečnostní služby a mrkla na přijíždějící taxíky. Chvilí bojovala s myšlenkou, že do jednoho z nich rovnou nastoupí. Ale příjemný chladný noční vánek jí přinesl jakousi úlevu, a tak jako rozumná studentka zvolila ne sice tak rychlou, ale zato levnější variantu. Vyfukala číslo taxislužby. Mladistvý ženský hlas na druhém konci linky jí sdělil, že taxi přijede za deset minut. Zrovna když si strčila mobil do kabelky, začali na ni pokřikovat čtyři lehce připití studenti, kterých si před chvílí všimla u vedlejšího stolu. Jejich nepřístupné komplimenty ji nijak nepřekvapily. Naštěstí je to brzy přestalo bavit a nastoupili do auta.

„Proč čekáš na taxík sama?“

Polekaně se ohlédla za sebe. Úleva byla tatam.

„Kde jsou všichni ti tvoji zábavní kamarádi?“ Ze slova „zábavní“ sršela znatelná ironie.

Ten znepokojivě výstavní exemplář muže se k ní přibližoval. Polkla naprázdno. Pohledem se vrátila na silnici před sebou a snažila se působit nepřístupně.

„Nepotřebuju ochranu. Dokud mě neobtěžují neznámí muži, je to tady celkem bezpečné.“

Přikývl. „Budu předstírat, že jsem to nepochopil, a počkám tu s tebou, dokud nepřijede taxík. Beze slova, jestli chceš,“ navrhl klidně a taky obrátil zrak směrem k silnici. Skutečně se odmlčel, ale to nijak nesnížilo účinek jeho přítomnosti. Jemná křeč, která jí sevřela tělo, zrychlila tep v žilách a rozproudila údery v hrudi, byla v jistém smyslu příjemně opojná. Ale zároveň tak nějak cizí. Zahnížil se v ní lehký pocit strachu. Nevydržela to ani minutu.

„Proč jsi za mnou přišel? Co po mně chceš?“ V jejím hlase rezonovaly nefalšované obavy.

Otočil se na ni a lehce pohoršeným tónem odpověděl: „Na ty neurvalce, co tě tu před chvilkou skutečně obtěžovali, jsi tak ostrá nebyla.“

„Protože jsem se jich nebála, opilecké řeči mě nemůžou vyděsit.“

„Aha. A mě se bojíš proč?“

Když zachytila jeho zklamaný tón, zarazila se. „Neznám tě. Nevím, co ode mě chceš.“

Zdálo se, že její upřímnost mu vzala jeho jinak neotřesitelný klid. Pomalu a viditelně se mu zvedl hrudník. Přejížděl pohledem po okolí, jako by hledal správnou odpověď. Pak k ní přistoupil docela blízko a odhodlaně se na ni zadíval.

„Jmenuju se Adam Levent. Bydlím v Bratislavě, jsem informatik. Mám čistý trestní rejstřík. Nejsem ženatý ani jinak zadaný, nemám děti ani dluhy, a pokud vím, ani žádnou nakažlivou nemoc. Nekouřím, nejsem alkoholik ani narkoman, ani v žádné z jejich abstinenčních fází. Troufám si tvrdit, že nejsem násilník ani jiný psychopat.“ Usmál se. „Musíš uznat, že to zní pro začátek velmi slibně.“

Způsob, jakým pronesl ty sebeironizující věty, Hanu překvapil. Navzdory jejich posměšnému podtónu v sobě nesly jakýsi laskavý příslib, který se teď okolo vznášel.

Díval se na ni tak intenzivně jako nikdo předtím. A byl velmi blízko. Kdyby si stoupla na špičky, dotkla by se nosem jeho brady.

Svěží vůně citrusů a cedru omámila její už tak dost zkoušené smysly. Okamžitě věděla, že už ji navždy bude mít spojenou s tímto okamžikem. Cítila se jako v cizím těle, které jako by najednou začalo ožívat a vypovídalo poslušnost v touze dotýkat se ho.

Naštěstí kousek od nich zastavilo auto se staženým okénkem.

„Slečna Hana?“ přerušil magický okamžik taxikářův hlas.

Zlehka zamrkala a sklopila oči k jeho hrudi. „Dobrou noc, Adame,“ řekla neslyšně. Odstoupila od něj.

„Hana...“

Rychle otevřela dveře taxíku. Najednou ji chytil za loket a jemně ji otočil k sobě. Druhou rukou přidržel dveře a naklonil se k ní. Naléhavé pohyby se vůbec neshodovaly s jeho klidným hlasem. „Chci tě ještě vidět.“

Hana se mu vyplašeně podívala do očí. „Pusť mě.“ Měla znít důrazně, ale zněla spíš vystrašeně. Přestal se jí dotýkat, ale dveře nepustil.

„Prosím, neodháněj mě. Chci tě vidět ještě aspoň jednou. Přijdu kamkoli,“ mluvil tiše a neodbytně. Otevřela ústa a on, jako by tušil, že bude následovat odmítnutí, dodal: „Budu se jen dívat. Slibuju.“

V tu chvíli netušila, jestli ji ovládl jeho upřímný hlas, nebo neznámá, intenzivní fyzická touha. Nakonec bezmyšlenkovitě odpověděla: „V pondělí ve tři hodiny budu v městské knihovně. Počkej ve vestibulu.“

„Děkuju. Budu tam.“

Rychle nastoupila do auta a on zabouchl dveře. Mechanicky zamumlala adresu a roztřesenýma rukama sevřela kabelku. Stále cítila jeho mátový dech na tváři a teplý, jemný dotek na kůži. Opřela si hlavu o sedadlo a zavřela oči. Byl tak „intenzivní“. Naháněl strach. Tak proč se ho tak moc toužila dotknout?

3.

Dala sis s ním rande v knihovně?“

Daria znechuceně zkřivila obličej. „Musela jsi být naprosto mimo!“

„Ššš... nemůžeš rvát ještě víc? Sousedí tě nemohli pořádně slyšet!“ poznamenala Hana ironicky.

Dariina vysoká, atletická postava se pohodlně rozvalovala v Hanině posteli. S rukama složenýma na temeni hlavy se opírala o zeď a pozorovala kamarádku, jak nervózně přechází po pokoji. Ve volných teplácích, vytahaném tričku a s vlasy staženými do drdolu vypadala jako uzlíček nervů, který se chystá právě vybuchnout.

„Nebyla jsem opilá. Všechno si pamatuju, a to dokonce velmi jasně.“

„Prosím tě, hlavně si už sedni, bolí mě z tebe krk jako při sledování tenisu.“

Hana se poslušně sesunula do velkého čalouněného křesla a najednou si připadala ještě menší. „Já tam nemůžu jít,“ prohlásila a podívala se na své ruce. Nemohla zapomenout, jak se jí včera tráslý. „Nechci ho už znova vidět.“

„Neboj, určitě se neukáže,“ prohlásila lhostejně Daria a vysloužila si tím Hanin nechápavý pohled. „Kolik nadsamců chodí na rande do knihovny? No uznej!“ zhodnotila po svém situaci.

„Jsem ráda, že se bavíš, ale nic jiného mě v tu chvíli nenapadlo.“

„Prosím tě, nepřeháněj. Copak jsi poprvé potkala normálního sexy chlapa?“

„Nejde jen o to, jak vypadá. Intenzivně mě pozoruje. Mám pocit, jako bych pro něj byla otevřená kniha.“ Kousla se do spodního rtu. „Dává to smysl?“

Její kamarádka si otráveně odfrkla. „No jo, dává. Asi jako v *Pa-desáti odstínech šedi* a všech dalších odstínech, které přišly po nich.“

„Vážně se vedle něj cítím tak... nějak divně. A vůbec, proč se se mnou vlastně chce ještě setkat? Chovala jsem se jak blbka a on mi to pak dával dost jasně najevo, nijak mě nešetřil. Mám pocit, jako by si se mnou jenom hrál.“

Daria si několikrát přejela rukama po svých krátkých blondatých vlasech. „Moc to analyzuješ. Podívej, kdyby se náhodou přišel do knihovny schovat třeba před bouřkou nebo tak něco, rovnou by ses ho měla zeptat, jaký měl vlastně důvod, pokud to nebyl tvůj bystrý intelekt, který mu zatím zůstal skrytý,“ odsekla a mrkla.

Hana jen odevzdaně složila hlavu do dlaní. „Vtípky tě přejdou přesně ve chvíli, kdy narazíš na jeho stoické odpovědi.“

„Život je plný zábavy, jenomže ty se jí pořád bráníš. Hned na začátku léta jsi potkala krásného chlapa a hledáš důvody, proč se s ním už nevidět. Čeho se tak bojíš? Orgasmu? Je zdravý, tak se podle toho kruci začni už konečně chovat!“

Ozvalo se zaklepání a zpoza dveří se vynořila blondatá hlava Hanina bratra Erika. „Dámy, neruším?“ zeptal se poslušně, a aniž by počkal na odpověď, vešel dovnitř.

Daria si už několikrát všimla, jak jsou sourozenci rozdílní. Erik byl průměrně stavěný třicátník s modrýma očima, které stejně jako rovné plavé vlasy zdědil po matce. Nezdědil však téměř nic z jejího šarmu a laskavé empatie; tyto vlastnosti si zcela přivlastnila jeho sestra. Zato vždy a rád plnil všechna očekávání. Nějak přirozeně se rozhodl studovat stavební inženýrství a později převzít otcovu stavební firmu. Po skončení školy se bez zbytečných dramát a velkých gest oženil s Janou, učitelkou v mateřské škole, dívkou ze slušné rodiny.

V satelitní vesničce nedaleko Bratislavy si postavili malý domek, na který byl náležitě hrdý. V současné době čekali druhého syna, zřejmě přesně podle nějakého plánu. Nekonvenční Daria občas posměšně poznamenala, že už chybí jen zlatý retrívr.

Ne že by s ním občas nebyla legrace. Daria si dobře pamatovala na dvě divoké pitky, které spolu před lety absolvovali. Erik však měl jakousi přirozenou vypočítavost a díky této jeho vlastnosti jí jeho společnost připadala snesitelná až po půl promile alkoholu v krvi.

„Naši odjíždějí, vezmu je na letiště. Čas loučení,“ podotkl a pokynul hlavou ke dveřím. Když do místnosti vkročil otec, Hana se beze slov postavila.

„Tak co, holčičko, nerozmyslela sis to? Mohli bychom tě ještě propašovat v zavazadlovém prostoru,“ poznamenal otec se smutným úsměvem na rtech a objal dceru, která se mu vrhla kolem krku. Erik blahosklonně ustoupil a svalil se do Hanina křesla.

„Jaké máš plány na léto, Dario?“ zeptal se táta.

„To víte, pane inženýre, pro nás pracující jsou školní prázdniny nenávratně passé. A když už si nějakou dovolenou vezmeme, jsou to většinou právě ty dva týdny, během kterých přes naši oblast přechází studená fronta,“ odpověděla bezstarostně a on se na ni chápavě pousmál.

Když se pohledem vrátil na dceru, oči mu zjihly. Netajil se svou slabostí pro benjamínka rodiny, naopak, využíval každé příležitosti, aby se jí otcovsky pochlubil. Viděl v ní sám sebe. Měla jeho houževnatost a cílevědomost. Ačkoli Erikovi projevoval úctu a uznání, Hana byla tou, které se obdivu a lásky dostávalo v hojně míře. Rozmazloval ji a téměř chorobně ji chránil.

„Ještě se jdu rozloučit s mamkou.“ Políbila otce na tvář a zmizela za dveřmi.

Bez své rozčepýřené dcery v náručí vypadal najednou unaveně. Daria věděla, že následujících několik dní dovolené mělo být jakousi odměnou za náročné období, které rodina prožila. Přestože své břemeno

nesli statečně, zanechalo to na všech nesmazatelné stopy. Pan Jakaba byl i v pokročilejším věku stále pohledný a těšil se pevnému zdraví, ale za ty tři roky dost zestárl a jeho obličej poznamenal chronický stres, i vlasy mu značně zbělely. Pravdou ale bylo, že zlí jazykové tvrdili, že tato tragická událost vlastně zachránila manželství Haniných rodičů. Paní Jakobová dlouho tolerovala manželovy zálety. S bohatstvím přicházely dosud nepoznané příležitosti a dobrodružství. Třicet let manželství mu neposkytovalo dostatek důvodů, aby se tomu chtěl ubránit. Ta osudná noc, kdy zničil dva nevinné životy, byla politováníhodným důsledkem jeho arogantního životního stylu. Hana pomlouvám o otcových záletech nikdy nevěřila hlavně proto, že matka před ní vše pečlivě tajila. Tím si v podstatě vysloužila Dariin obdiv. Navenek křehká, ale uvnitř silná žena věděla, že Hanina bezvýhradná oddanost otci a Erikova spolehlivost jsou přesně to, co rodině pomůže překonat nejtěžší chvíle. A nemýlila se. Proto Daria vždy beze slova přijala fakt, že Hana stála neochvějně při otci a nikdy ho neodsuzovala.

„Jak se vede firmě? Hana mi říkala, že se vám konečně podařilo najít nějaké řešení krize,“ podotkla Daria zvědavě. Hanin otec zvážněl. Erik po něm hodil rychlým pohledem a předběhl ho s odpovědí.

„Ano. Našli jsme investora.“

„Spíš on našel nás,“ upřesnil pan Jakaba. „Líbil se mu náš projekt golfového resortu s hotelovým komplexem ve Vysokých Tatrách, a tak se rozhodl investovat. Vyplatil většinu našich věřitelů a stal se naším partnerem.“

Erik se uvelebil na židli. „Není to samozřejmě zadarmo,“ zamumlal skepticky.

„Kdyby to tak bylo, řekla bych si o jeho číslo. Jaké měl podmínky?“

„Aby bylo jasno, není to žádný dobrodinec, je to TatraInvestments. Pohybují se v jiných číslech než naše společnost, mají kapitál, který by nás mohl dostat na jinou úroveň,“ upřesnil pan Jakaba.

Jeho syn ho nervózně doplnil, jako by mu tato debata způsobovala fyzickou bolest:

„Eseróčka pro ně nejsou zajímavá, chtějí akcie. Jejich podmínkou bylo, že musíme změnit právní formu firmy na akciovou společnost. Takže jsme navýšili kapitál a emitovali akcie.“

Daria zbystřila pozornost. „A v čem je tedy problém?“

„V tom, že jsme sice získali kapitál, se kterým už se dají dělat pěkné věci, ale zároveň jsme nad firmou ztratili většinovou kontrolu.“

„Kdo má kontrolu teď?“

„No, akcie jsou rozdělené tak, že nikdo nemá úplnou kontrolu, což je dobře, ale není to ideální situace.“ Erik nedokázal skrýt frustraci.

Pan Jakaba se pokusil svého syna rozvážně uklidnit. „Je důležité si uvědomit, že jsme neměli moc na výběr. Ocitli jsme se v červených číslech, potřebovali jsme šanci se z toho dostat. A o to jde především, Erik. Použil jsem veškerý svůj politický vliv, a nejen to, abych získal povolení pro ten projekt v Tatrách. Stálo mě to příliš mnoho.“ Poslední věty pronesl spíš pro sebe.

„Samozřejmě bych vám ráda pomohla, ale abych pravdu řekla, nejsem odborník na obchodní právo,“ přiznala Daria s náznakem omluvy.

„To je v pořádku, Dario, my doma máme taky právníčku. Zatím sice nic pořádně neumí, ale snad nezkrachujeme, dokud se něco nenaučí,“ podotkl Erik otráveně.

Dariu jeho uštěpačnost podráždila. „Předpokládám, že jsi během studia taky nestavěl Eiffelovy věže. Nebo ano?“

Erikův otec, zaskočený náhlým napětím v místnosti, rychle zasáhl. „Hanku jsme do toho nechtěli zatahovat, měla před sebou ještě spoustu zkoušek.“

Jeho syn si jen povzdychl a podíval se na hodinky. „Tak pojď, ať chytíme letadlo.“

4.

V pondělí ráno do sebe Hana nemohla dostat ani suchou kůrku. Za posledních třicet minut otevřela ledničku potřetí, a když se jí znovu zvedl žaludek, s důrazem ji zavřela. Moc dobře věděla, co způsobuje tuhle neuvěřitelně ubohou ranní nevolnost, a náležitě sebou za to opovrhovala. Navíc jí bylo podivně úzko při pomýšlení na Adamovo rentgenové zkoumání a téměř nulovou srdečnost. Šel z něho chlad, i když se usmál.

Vypila alespoň sklenku vody a rozhodla se, že musí něčím zaměstnat hlavu a ruce, jinak se do tří zhroutlí nervozitou a hladem. Natáhla si šortky a tílko, v přehrávači pustila album ABBA Gold a dala se do úklidu. Pomohlo to. Za dvě hodiny se dostavil vlčí hlad a dříve zavržená lednička se konečně dočkala velké pozornosti a vděčnosti.

Když se dům celý leskl, jako by z něj právě vyšla čtyřčlenná úklidová četa, s hrůzou zjistila, že už jsou dvě hodiny. Po rychlé sprše na sebe hodila pohodlné bílé plátěné šaty, které nepůsobily, že by chtěla udělat dojem. Lehce si přečísla vlasy, na řasy nanasla řasenku a potřela si rty leskem. O několik minut později vešla do vestibulu knihovny.

Malá místnost s opotřebovaným nábytkem a hrbolatými stěnami dnes vypadala nějak ponuře. Žaludek se jí zachvěl. Tohle místo, tak důvěrně známé, které bylo od dětství její oázou klidu, v ní dnes poprvé nevyvolávalo hřejivý pocit. Povzdechla si a mimovolně zkontrolovala čas. Záměrně přijela dřív, aby si stihla vyřídit schůzku s paní Jurtisovou. Ve své kanceláři ji jako vždy přivítala s vděčným úsměvem.

„Haničko, díkybohu, už jsem se bála, že to všechno zůstane na mně,“ nadšeně vyskočila, nepřiměřeně své korpulentní postavě, a posunula si dioptrické brýle na temeno hlavy. „Léto je hrozné roční období, všichni jsou na dovolených, a přitom máme tolik práce s burzou!“

„Hned se do toho pustím. Zbývá toho ještě hodně?“ zeptala se Hana a vzala si klíče od místnosti 206.

„Naštěstí ne, včera tu byli nějací dobrovolníci, udělali spoustu práce. Myslím, že za hodinu nebo dvě budeš mít hotovo,“ odpověděla povzbudivě.

„Výborně. Až skončím, přinesu vám klíče.“

Hana vyšla ze dveří a zaskočil ji náhlý nápor paniky. Váhavým krokem se vrátila přes chodbu do haly. Když do ní vstoupila, srdce se jí na okamžik zastavilo.

Stál tam opřený o zeď, ruce v kapsách. Měl na sobě sněhobílou, mírně přiléhavou košili bez kravaty s rukávy vyhrnutými až k loktům a tmavě modré kalhoty od obleku úzkého střihu, které mu ještě víc prodlužovaly nohy. Elegantní tmavě hnědé boty vypadaly, jako by je právě vyndal z krabice. Hana se nemohla zbavit dojmu, že celá ta nedbalá elegance je vlastně dobře promyšlená. Dokonce i klasické hodinky s modrým ciferníkem a hnědým koženým páskem se zdály být důmyslně zvolené tak, aby nenápadně přitahovaly pohled na jeho šlachovitá opálená předloktí.

Zamyšleně hleděl do země, ale když ji spatřil, zadumaný výraz vystřídala úleva s očekáváním. Chvilí se na sebe dívali a zpracovávali šok, že se tu skutečně setkali.

„Přišel jsi,“ vydechla místo pozdravu.

Nejprve jen lehce přikývl, nespouštěl z ní oči. „Musel jsem. Nemám tvoje číslo. Mám jen *one shot*,“ odpověděl klidně a ani se nepohnul.

Jeho hlas ji poškádľil v žaludku. Skoro zapoměla, jak je smyslný. Znovu přejela očima po jeho outfitu.

„Promiň, neuvědomila jsem si, že já mám vlastně prázdniny, ale lidé jsou touhle dobou obvykle v práci... Asi jsem ti to zkomplikovala...“ Ztichla, když se Adam pomalu odlepil od zdi a přistoupil k ní s rukama v kapsách.

„To je oukej. To já jsem o něco požádal, ty si určuješ pravidla,“ prohlásil věcně, a když se před ní zastavil, dodal téměř přátelsky: „Nikdy se neomlouvěj za svá vlastní pravidla.“

Čím blíž byl, tím hůř se jí dýchalo, ale pokusila se o úsměv. „V tom případě oceňuji, že jsi přišel včas.“

„Neměl jsem moc na výběr. Po všech těch letech se mi nostalgicky vybavuje, jaké to bylo, chodit na rande bez mobilu. Ta čirá romantika latentního stresu.“

Pousmál se a výraz v očích mu najednou zjemněl. Hana se přistihla, že si jeho úsměv užívá jako nějakou odměnu.

„Nic na světě by mi dneska nezabránilo přijít, protože jsem fakt zvědavý, co tady budeme dělat.“ V jeho pobaveném pohledu se mihla provokace.

„Tuhle otázku jsem čekala. Pojď za mnou.“

Pohnula se, nejistá jeho reakcí, ale Adam šel beze slov za ní. Procházel chodbou a zvědavě si prohlížel vitríny a oznámení na stěnách. „Proč je tady tak prázdné?“

Musela se kousnout do rtu, aby se nerozesmála. Nehodil se sem, na tohle staré tiché místo.

„V létě je tu částečně omezená otevírací doba,“ vysvětlila mu stručně, protože se soustředila na odemčení polorozpadlých dveří, které se pak se skřípěním otevřely.

Objevila se před nimi velká šedá místnost s okny na levé stěně. Uprostřed stálo několik lavic, přeplněných starými knihami v různých velkých štosech. U pravé stěny byly jednoduché dřevotřískové police, plné dalších opotřebovaných knih. Hana nechala dveře otevřené a tiše čekala na jeho reakci. Přejel pohledem po místnosti.

„Tohle všechno budeme... číst?“ prohodil s předstíraným znepokojením.

„Knihovna pořádá burzu, kde se prodávají vyřazené knihy za symbolickou cenu. Na lavicích už jsou knihy roztríděné a na policích jsou knihy, které musíme roztrdit podle žánrů.“ Když nereagoval, tiše se opravila: „Teda já je musím roztrdit. Ty, jen když budeš chtít.“

Neodpověděl, pouze se přesunul k lavicím a chvíli si prohlížel štítky, které označovaly jednotlivé žánry.

Hana ho pozorovala a nemohla uvěřit, že ho sem skutečně přivedla. Určitě si musí myslet, že se zbláznila. Ať už měl jakýkoli důvod, proč sem přišel, teď byla zvědavá, jak se s touto výzvou vypořádá.

Nakonec přistoupil k polici, náhodně si vybral tmavě zelenou knihu a nahlas přečetl její název: „*Třikrát slečna Marplová*.“ Bez zaváhání přešel ke stolu „detektivky“ a položil ji na něj. S pozvednutým obočím se podíval na nehybnou Hanu. „Takhle?“

Široce se usmála a s radostí přikývla. Vzala si z police několik knih a všimla si, že on udělal totéž.

Odhodlala se k upřímnosti. „Myslela jsem si, že neprijdeš.“

Krátce se zasmál, ale stejně jako ona se soustředil na svůj úkol. „A v co jsi doufala?“

„Že se rozhodneš správně,“ odpověděla pohotově se šibalským úsměvem.

V hrudi mu zaduněl smích. „Nepopírám, že mě napadlo, jestli neprocházím nějakým testem.“ Jejich pohledy se setkaly a Hana se proklínala za ruměnec, který jí zalil tvář.

Musel si všimnout jejich rozpaků, protože rychle dodal: „Samozřejmě máš plné právo mě otestovat. Jestli chceš, můžeme rovnou začít těmi tvými knihami,“ nadhodil hravě. „Řekni mi autora a část názvu a já to budu muset doplnit.“

„Oukej,“ mrkla na něj lehce pochybovačným pohledem. Popadla jednu z knih do rukou, ale on ji zastavil.

„Počkej... když dám aspoň sedm z deseti, odpovíš mi pravdivě na jakoukoli otázku.“

„Proč se mi tvé důvody vůbec nelíbí?“

„Neboj, nedám ani polovinu... tak do toho!“

Podívala se na obálku a přečetla. „François Mauriac – *Polibek*...?“

Odpověděl bez váhání. „... *malomocnému*.“

S kývnutím mu podala knihu, aby ji uklidil. Vytáhla další. „Eduard Bass – *Cirkus*...?“

„... *Humberto*?“

„Super!“ Počkala, než dá knížku na místo, a pokračovala. „Indro Montanelli – *Dante a jeho*...?“

Zaváhal. „... *Beatrice*?“

Hana neskřývala překvapení.

„Četl jsi *Božskou komedii*?“

„Ne, ale znal jsem někoho, kdo mi o ní hodně vyprávěl. Je to správně?“ reagoval až příliš rychle a ona vycítila, že ten někdo byl pro něj důležitý.

„Správně je *Dante a jeho doba*. Ale uznávám ti bod, protože znáš Dantovu Beatrice,“ prohlásila povzbudivě.

„Jsi velmi shovívavá a to se mi líbí. Pro jednu toho ale nehodlám zneužít, takže bod se nepočítá.“

„Oukej, takže další... Charles Bukowski – *Odbar*...“ Hana rozšířila oči v němém úžasu.

„... *Odbarvená píča*,“ dokončil za ni klidně.

Ústa se jí mlčky otevřela a tvář rozpálila.

Na nevyřčenou otázku Adam jen suše upřesnil: „Bukowski býval můj oblíbenec.“

Bez komentáře sáhla raději po jiné knize. „Hallgrimur Helgason,“ zamračila se, „*Deset rad nájemného*...“

Omluvně zvedla zrak k Adamovi.

„Měl bych to znát?“

„Doufám, že ne,“ rozesmála se. „*Deset rad nájemného vraha, jak vyčistit kvartýr.*“

Velmi opatrně jí knihu vzal z rukou, což bylo v přímém kontrastu s tím, jak se k ní rázně přiblížil. Tvář se mu rozzářila do širokého úsměvu. „Tak tomu říkám užitečná příručka!“

Hana si ji se shovívavým výrazem vzala zpět. „Přiď na burzu, možná se ti ji podaří získat. Něco mi říká, že ji tam budeme moci slušně vydražit.“

Položila knihu mezi detektivky.

„Máš chuť někoho zavraždit?“ neodpustila si. Krátké odkáslání za jejími zády ji přimělo otočit se k němu.

„Věř mi, tohle nechceš vědět.“ Zvedl koutky úst, ale jí neunikl chladný závoj, který mu na okamžik zamlžil zrak. Nepříjemný pocit připsala přílišné ostražitosti a odvála ho do zapomnění. Sáhla po další knize.

„Anthony Burgess...“

„*Mechanický pomeranč*,“ přerušil ji Adam zcela klidně.

Zaujatě se na něj podívala. „Další oblíbenec?“

„Hmm, ale tentokrát je jím spíš hlavní hrdina, Alex.“

Hana se zamyšleně zarazila. Znala jen filmovou verzi *Mechanického pomeranče*, ale násilnické činy Alexe a jeho kumpánů se jí nesmazatelně vryly do paměti. Nevěděla, jestli si jen dělá legraci, nebo má na literární hrdiny dost výstřední vkus. Jeho tvář byla nehybná jako socha a bez výrazu ji pozoroval.

„Čtyři zásahy ze šesti, to není špatné,“ snažila se zakrýt rozpaky statistikou. Mezitím mrkla na obálku dalšího úlovku. „Opatrně, tohle bude těžší... Rudo Moric – *Podivuhodné příběhy Adama*...?“

„Sakra!“ tiše zaklel a jeho oči zamyšleně zabloudily na zeď za ní. Bylo osvěžující, když ze sebe setřásl ten tvrdý výraz.

„Poradím ti. Jeho příjmení zní velmi slovensky. Má -uľu na konci.“

„*Adama Fazulu!*“ zvolal nadějně a Hana se rozesmála. Podala mu knihu. Přejel očima po obálce a zamumlal: „*Brezulu? Vážně?!*“ Hodil ji na jakousi hromádku.

Hana se přestala smát a mentorsky si odfrkla s přísně povytaženým obočím: „Už nesmíš udělat chybu.“ Mrkla na další obálku. „Vladimír Kanivec – *Chlapec a pták...?*“

Jakmile to vyslovila, postřehla jeho upřímné zděšení a znovu vybuchla.

„Děláš si ze mě srandu?!“ Bojoval se smíchem.

Hana jen kývla hlavou. „Víš?“

„Ne, nevím, jakého ptáka ten chlapec má.“

„Přece ptáka ohniváka. Prohrál jsi.“ Snažila se, aby to neznělo příliš vítězoslavně, ale Adam jen zklamaně přikyvoval.

„A netrvalo to dlouho.“

S odevdaným povzdechem okamžitě popadl z police hromadu knih a beze slova je začal poslušně třídit. Dělal to s rychlostí a samozřejmostí profesionála. Všimla si, že ani nekontroloval žánr na štítcích, a přesto knihy bezchybně rozdělával. Pohled na něj ji doslova hřál u srdce, a tak se nad ním slitovala.

„Co bys rád věděl?“ prolomila ticho.

Mírně zvedl obočí, aby ocenil její velkorysost. „Třeba proč trávíš letní den v knihovně, a ne někde na pláži,“ nadhodil otázku a Hana v ní překvapivě nepostřehla ironii, jen zvědavost.

„Protože jsem díky tomu aspoň trochu užitečná,“ odpověděla po pravdě.

„Jaká je cena takové knihy na burze?“

„Čtyřicet centů.“

„No, to je vážně symbolické,“ zašklebil se. „Co udělají s výtěžkem?“

„Použijí ho na nákup audioknih do oddělení nevidomých a slabozrakých.“

„A jakou roli v tom hraješ ty?“

„Jen jim tu čas od času pomáhám.“

„Proč?“

Pokrčila rameny. „Mám ráda knihy, zahltila jsem jimi otcovu pracovnu, dokonce i bratrovu garáž. Kvůli klidu v rodině jsem je místo toho začala radši nosit na burzu. Ale je pravda, že s některými se jen těžko loučím,“ rozpovíдалa se a v duchu děkovala za tuto bohu libou činnost, při níž se mu nemusela dívat do očí.

„Například?“

Na vteřinu se odmlčela a jen tak mimovolně si odhrnula pramen vlasů z obličej. „Například se *Stehlíkem*.“

„Proč?“

„Z mnoha důvodů. Hlavní hrdina dělá neustále chyby, opakovaně morálně selhává, a přesto ho chci mít ráda a všechno mu odpustit... a celou dobu toužím, aby si dokázal odpustit i on sám,“ popisovala zapáleně a teprve po chvíli si všimla, že ji Adam, opřený ramenem o poličku, pozorně sleduje. Nenápadná něha v jeho pohledu ji znervózňovala. Cítila na tváři začínající ruměnek, a tak se raději vrátila ke své práci. Nervózně pokračovala a snažila se vyhýbat tichu.

„A... ehm... Donna Tarttová má smysl pro detail. Atmosféra jejích knih je přímo hmatatelná. Skutečná. Její popisy zůstávají v paměti déle než jakýkoli obraz z filmového plátna. Přinejmenším ten pocit zůstane...“ odmlčela se, když se v ní usadilo přesvědčení, že tenhle muž v životě neslyšel nic nudnějšího než její bláboly.

„A co ještě?“ povzbudil ji, čímž popřel její pocity.

„*Alžbetin dvůr*. Téhle knihy se taky nikdy nevzdám, i když už se skoro rozpadá.“ Potají na něj pohlédla, a když si uvědomila, že ji stále pozoruje, zbrkle vyhrkla: „Můžu se taky zeptat?“

Pobaveně se zasmál, ale neodpověděl. Pomalu se vyhoupla na lavici stojící v bezpečné vzdálenosti od něj. „Odpovíš pravdivě a rychle.“

Adam jen poslušně přikývl.

„Kolik je ti let?“ nedokázala skrýt zvědavost v hlase.

„Třicet.“

„Máš účet na Facebooku?“

„Ne.“

„Instagram, síť X?“

„Ne, žádné sociální sítě.“

„Proč?“

„Nevím... protože jsem ajťák?“

Zasmála se a on se smál s ní. Postupně zvažněla s vědomím, jak se pro ni jeho úsměv stává něčím významným.

„Oblek je u vás v práci dress code?“

„Ne, měli jsme mítink.“

„Co jsi naposledy četl?“

„Poslední číslo časopisu *The Economist*.“ Když se její rty zkroutily do shovívavého úsměvu, zvedl obranně ramena. „Promiň, ale *Alžbeta dvůr* si asi nikdy nepřečtu a dokážu ocenit jen ten název. Alžběta je skutečně krásné jméno a to je asi tak všechno, co bych k tomu řekl.“

„Musel jsi hodně měnit plány, abys sem dnes mohl přijít?“

„Ano.“

Pomaleji se nadechla. Dívali se na sebe, ale teď už vážněji.

„To je mi líto.“

„Mně ne.“ Čím rychleji odpovídal, tím váhavěji se ptala, jako by hráli nějakou hru, jejíž pravidla zná jen on.

„Proč jsi sem přišel?“ zeptala se nejistě.

„Zřejmě proto, abych tady roztrídil nějaké knihy,“ pousmál se a Hana mu byla najednou vděčná, že to podivné napětí už nechtěl dál přiživovat.

Seskočila z lavice a spokojeně se na něj usmála. „To je dobrý důvod. Pojďme to dokončit, ať tvoje cesta není zbytečná.“

Za pootevřenými dveřmi našla malý dřevěný žebřík. Postavila ho k regálu, aby dosáhla na knihy z horní police. Vyšplhala na něj a natáhla se. Mezi dlaněmi sevřela tři knihy najednou, ale neodhadla jejich hmotnost. S rukama nad hlavou ji převážily a ona ztratila rovnováhu. S hrůzou si ještě dokázala představit, jak se rozplácne na zemi, když ucítila, jak se zpoza ní vynořily silné ruce. Zatlačily knihy zpět na místo a bezpečně ji zachytily na prvním stupni žebříku.

Právě když se mu chystala poděkovat, celá zkoprněla. Adam se ani o kousek neodtáhl. Místo toho se rukama opřel o polici. Zůstala uvězněná mezi nimi. Zezadu ucítila dotek jeho těla a obklopila ji známá vůně.

„Otoč se,“ přikázal jí zcela tiše a tak blízko, až se jí tajil dech. Tělem jí projelo zvláštní chvění. Jeho tvář se pomalu přiblížila k jejím vlasům. Bezděky vdechl jejich vůni. Udělal to jemně, téměř to necítila. Jeho vydechnutí ji zahřálo na krku.

„Moc dobře víš, proč jsem přišel,“ zašeptal a nosem jí jemně odhrnul vlasy. Rty se letmo dotkl prohlubně pod jejím uchem. Najednou ucítila ve slabinách pulzující horko, jehož naléhavost ji vyděsila. Teprve pak pochopila význam jeho slov. Mírně přivřela víčka.

„Taky víš, že jsi nádherná, že ano?“

Možná to byl způsob, jakým to řekl, že se tak poprvé v životě i cítila. Překvapilo ji, jak opojné to bylo. Otevřela oči a její pohled spočinul na jeho svalnatém předloktí. Na bronzové kůži se nenápadně rýsovaly zlatohnědé chloupky. Velké mužné ruce s dlouhými kostnatými prsty nedbale spočívaly na polici. Mělce se nadechla, toužila, aby se jí dotkly. Rozbolelo ji z toho celé tělo.

„Tak krásná, že se tě bojím dotknout. Ale nemůžu se přestat dívat,“ mluvil tiše a špičkou nosu jí lehce přejel po okraji tváře. Snažila se přimět plíce k rytmické práci, ale nešlo to. Sevřela žebřík tak silně, až jí zbělely klouby. Statečně překonala nutkání schoulit se k němu. A cítit jeho vůni ještě víc, ještě silněji.

Adam chvíli stál bez hnutí, tvář zabořenou do jejích vlasů. Jeho tichý dech ji hladil a způsoboval jí mrazení v zádech. Najednou se však odsunul, zvedl ruce a snadným manévrem sebral všechny knihy z horní police. Položil je na spodní polici, aby na ně Hana dosáhla. Sestoupila po žebříku, ale neodvážila se na něj podívat, i když věděla, že na to čeká. Místo toho třesoucíma se rukama zvedla první dvě knihy, které byly nejbližší, a zoufale se snažila rozeznat jejich názvy.

„Chceš, abych odešel?“

Zmateně se na něj podívala. V jeho očích našla nejistotu a ještě něco, co nedokázala pojmenovat. Ztěžka polkla a zavrtěla hlavou, zatím ještě nevěřila síle svého hlasu. Naštěstí mu zazvonil telefon. Adam se podíval na displej, zamumlal „promiň“, přijal hovor a druhou ruku si strčil do kapsy. Hana si tohoto jeho obranného chlapec-kého gesta všimla už několikrát.

Udělal dva kroky stranou.

„Co máš?“ ozval se cizím, chladným hlasem, až sebou trhla. Několik vteřin nehybně a beze slova poslouchal. Nakonec netrpělivě řekl: „Zatím nic nekupujte, hned tam budu.“ Zavěsil.

„Omlouvám se, ale musím jít.“ Vrátil se k ní s vystřízlivělým pohledem.

„To je v pořádku, moc ti děkuju za pomoc,“ odpověděla s pocitem zmítajícím se mezi zklamáním a úlevou.

Znovu se přiblížil a ona pevně sevřela knihy v rukou jako obranný štít.

„Myslíš, že bych mohl dostat tvoje číslo, i když odcházím od nedokončené práce?“

Tiše poznamenala: „Myslím, že jsme tu ještě neměli dobrovolníka, který by si po jednom přečtení štítků zapamatoval všechny kategorie a jejich umístění tak dokonale, že by se na ně nemusel ani jednou podívat.“

Adam jen mírně pohodil rameny a její postřeh nekomentoval.

„Taky jsem ještě neviděla nikoho, kdo by utekl z práce, aby pomáhal v knihovně.“ Odzbrojujícím způsobem se usmála.

„To není úplně přesné. Utekl jsem kvůli tobě.“

„Já vím.“ Natáhla k němu dlaň. Adam bleskově nastavil na displeji zadání nového kontaktu a podal jí telefon. Když vyťukávala číslice, pocítila radost z vědomí, že drží věc, které se on dotýká stokrát denně. Jakmile mu ho vrátila, jejich oči se znovu setkaly.

„Díky...“ zarazil se, když v její tváři zahledl záchvěv pochybnosti. Odvrátila pohled a nervózně si zastrčila pramen vlasů za ucho.

„Copak?“ zeptal se napjatě. Když neodpovídala, natáhl k ní ruku, ale ona se odtáhla.

Byla za tím neznámá úzkost. Podvědomě už věděla, že dělá chybu, ale co ji opravdu děsilo, bylo, jak snadno mu podlehla. Od začátku si byl viditelně jistý svou převahou, jako by nebylo pochyb, že je snadnou kořistí. Pozoroval ji a zároveň ji hodnotil jako nějaký vědecký projekt. Netajil se svými záměry, a to ani z obyčejné slušnosti. *Moc dobře víš, proč jsem přišel.* Její pud sebezáchovy už dávno spustil alarm, ale stačilo slyšet jeho sugestivní hlas, aby zatoužila zůstat s ním déle. Dostatečný důvod k tomu, aby si začala dělat starosti.

„Hano, podívej se na mě.“ Znělo by to skoro jako rozkaz, nebýt toho téměř sametového hlasu. Lehce se dotkl její brady a jemně k sobě otočil její tvář.

S přesvědčivým výrazem řekl: „Neudělám nic, co bys ty sama nechtěla, a ty se mě přestaneš bát. Platí?“

Přikývla. Naprázdno polkla, když mezi prsty zachytil uvolněný pramen jejích vlasů. Pohledem k němu mimovolně sklouzl a jemně si s ním pohrával. Po chvíli zdánlivě sám pro sebe zašeptal: „Jsi křehká jako tečka v těch tvých románech. A přesně tak nenápadná se snažíš být.“ Upřel na ni zkoumavý pohled. „Napíšu ti.“

5.

Samko se ve své postýlce ve tvaru pirátské lodi téměř ztrácel. Byla o poznání větší než jeho malé tříleté tělíčko. Ve světle noční lampičky se mu na čele leskly krůpěje potu. Tiše, ztěžka oddychoval a chvílemi se neklidně převaloval. Hana s hlavou položenou na polštáři vedle něj ho jemně hladila po zpocených plavých vláskách. Oči se jí klížily, ale věděla, že nesmí usnout, protože nejpozději za půl hodiny mu musí zkontrolovat teplotu. Posadila se na podlahu zády k posteli a rukama si masírovala ztuhlou šíji.

Zkontrolovala mobilní telefon, aby ji zabavilo něco, co by ji udrželo vzhůru. Žádné zprávy. Daria někde pařila a Erik byl v nemocnici s těhotnou Janou. Před pěti dny ji přepadla náhlá bolest doprovázená otevíráním děložního čípku. Zůstala v nemocnici a vůbec nebylo jisté, jestli se do porodu vrátí domů. Dva dny po Janině hospitalizaci navíc Samko dostal chřipku. Hana se musela přestěhovat k bratrovi, aby se o oba postarala. Statečně vzala na svá bedra chod celé domácnosti i utěšování obou mužských členů rodiny. Po třech dnech se však sotva držela na nohou. Stýskalo se jí po matčině péči, kterou jí zahrnovala tak nějak automaticky bez požádání a zdálo se, že i bez námahy. Měla by si s ní popovídat o tom, jak to všechno zvládá, a přitom má pochopení pro všechny kolem, na sebe nedbá a nic pro sebe nežádá.

Znovu se dotkla zelené ikony, aby si posté přečetla Adamovy zprávy. Už pět dní od něj nic nepřišlo. Napsal jí jen jednou, v pondělí večer poté, co se setkali v knihovně. Už ležela v posteli, když jí cinkla

zpráva z neznámého čísla. Ucítla lehké sevření v žaludku. Okamžitě poznala, že je to on.

A: Spíš?

Ta prostota vnesla do tichého tepla její postele zvláštní blízkost.

H: Za okamžik.

A: Knihy uklizené?

Usmála se při pomýšlení, s jakou lehkostí zvládl to, co by jiní muži označili za nejtrapnější rande svého života.

H: Všechny.

A: Co to bude příště? Oprašování regálů v antikvariátu? ;)

H: Příště? Tebe to neodradilo?

A: Kdo by se lekl půvabné tečky zatoulané v knihách?

Nečekaná něžnost jako na povel vdechla život motýlkům v jejím žaludku. Až dosud netušila, že je tam má. Než se jí podařilo odepsat, přečetla si tu větu ještě třikrát.

H: A kde bys to „příště“ chtěl za svou velkou odvahu tentokrát?

A: Kdekoli, kde mě nebudeš zkoušet z literatury.

H: ☺

A: Záleží taky na tom, jak moc jsi odvážná.

H: Proč?

A: Protože bych s tebou chtěl být sám. Daleko od veřejnosti a veřejných budov. Byla by to příjemná změna.

Nevěděla, co si má myslet o jeho neskrývaném nátlaku, který ji děsil i lákal zároveň. S každým „predátorem“ se vždycky dokázala vypořádat. S ním však měla pocit, že teprve teď dospívá a objevuje sama sebe. Jeho naléhavost, dokonce i drzost jí nevysvětlitelně vlévaly do žil neznámý, opojný pocit výjimečnosti.

H: To se nám oproti „kdekoli“ trochu omezily možnosti.

A: Ale zlepší se kvalita.

H: Ve prospěch koho?

A: Nás dvou.

Civěla na displej a srdce jí udělalo dva kotrmelce. „My“ v jeho zprávě se objevilo zničehonic. Potřebovala to zpracovat.

H: Na něco jsi zapomněl.

A: ??

H: Zeptat se mě, jestli tě chci ještě vidět.

A: Chceš mě ještě vidět?

H: Ještě nevím.

A: Co k tomu zjištění potřebuješ?

H: Čas.

A: Od zítřka budu mimo Slovensko a vrátím se v sobotu. Ozvu se ti. Spi sladce.

Od té doby se neozval. Odstup nefungoval tak, jak by si představovala. Vzpomínek na něj neměla mnoho, ale postupně se v ní vrstvily a ovládaly její mysl. A co hůř, i celé její tělo. Byla vděčná, že se musela zcela věnovat malému Samkovi a jeho utrápenému otci, jinak by jeho obličej měla neustále před očima. Pokaždé, když si vzpomněla na ten intenzivní okamžik na žebříku, děly se jí s tělem nepoznané věci. A že na to vzpomínala často.

Z myšlenek ji vytrhl nepatrný pohyb za jejími zády. Samko slabě zavrňel a lehce se pohnul. Jemně mu přiložila teploměr k uchu a na displeji se objevilo třicet devět stupňů Celsia. Rychle odběhla do kuchyně pro paracetamol. Mechanickým pohybem otevřela lahvičku, strčila do ní stříkačku, aby s hrůzou zjistila, že vytáhla asi jen mililitr sirupu. V tu chvíli byla čilá jako rybička. Zvedla lahvičku do světla lampy. Byla prázdná. Tmavý plast chránící lék před světlem ji zradil a ona si během dne nevšimla, že léku je příliš málo. Odběhla do koupelny a povytahovala všechny léky ze skříňky. Našla jen prášky proti horečce pro dospělé. Napsala naléhavou zprávu bratrovi, který jí nebral telefon. Obešla i sousedy, o kterých věděla, že mají děti, ale bezvýsledně, což vzhledem k vrcholícím letním prázdninám nebylo nijak překvapivé. Chystala se zavolat na pohotovost, když jí přišla textová zpráva. Od Adama.

A: Ahoj, Hano, ještě jsi na mě nezapomněla?

H: Adame, jestli jsi ve městě, mohl bys mi prosím pomoci?

Během deseti vteřin zazvonil telefon.

„Děje se něco?“ Jeho starostlivý, ale pevný hlas jí zněl v uších jako záchranná siréna.

Vysvětlila mu situaci, která ho zřejmě ani v nejmenším nezaskočila. Požádal ji o adresu a ujistil ji, že sirup z lékárny přiveze do půl hodiny.

Vrátila se do Samkova pokoje. Z drobného tělíčka sálalo teplo. Teploměr už hlásil třicet devět a půl stupně Celsia. Kvůli jeho ledovým končetinám se bála pokračovat v zábalech. Tak ho alespoň odkryla, aby se nepřehříval ještě víc.

„Zlatíčko, vydrž, brzo dostaneš léky a bude ti líp,“ zašeptala a snažila se uklidnit i sebe. Byla ráda, že Samko spí a nevidí, jak je vyděšená. Za dvacet nekonečných minut jí zavibroval telefon.

Adam stál v šeru zahradní lampy v tmavých teplácích a bílém tričku. Podal jí sirup, jakmile se objevila ve dveřích. Jeho uhrančivé oči si ji úzkostlivě prohlížely. Vzala si od něj lék a věnovala mu vděčný pohled.

„Zachránil jsi mě, víš?“ zašeptala.

„Jestli chceš, počkám v autě, než zabere, kdybys mě ještě potřebovala.“

„Děkuju.“

Po dvaceti minutách začala Samkova teplota pomalu klesat. Napísala Adamovi zprávu. Když vyšla na verandu, už tam stál.

„Je mu líp?“ V jeho výrazu se daly číst opravdové obavy. Přikývla a unaveně se opřela o rám dveří.

„Moc ti děkuju, nedokážeš si představit, jak jsem se bála.“

Adam ji chvíli pozoroval zúženými očima. Správně odhadla, že přijdou otázky. Odkášlal si. „Hano, nic mi do toho není, ale proč jsi tu sama s takhle nemocným dítětem? Kde jsou jeho rodiče?“

Začala vysvětlovat okolnosti, ale on ji provinile zastavil. „Promiň, omlouvám se, neměl jsem se ptát. Jen mě vyděsilo, jak vyčerpaně vypadáš.“

Prsty si přetřela opuchlé oči, které pak rozpačité sklopila. Mluvila téměř neslyšně. „Promiň, nechtěla jsem tě otravovat, ale...“

Znenadání se ocitl u ní a nadzvedl ji. Prudce se nadechla a zadržela dech. Zdvihl ji jednou rukou, byla lehoučká jak pírkó. Než se stačila vzpamatovat, její nohy se odlepily od země a jejich tváře se srovnaly proti sobě. Rukama se nejistě chytla jeho trička, jejich nosy se téměř dotýkaly. Srdce se jí zběsile rozbušilo. Pohled jí sklouzl k jeho ústům. Začali se k sobě přibližovat a Hana přivřela oči.

Ucítila teplé, měkké rty. Nejdřív ji lehce políbil na koutek úst a odtud opatrně přešel nahoru. Jeho letmé doteky probudily všechna nervová zakončení, o kterých ani nevěděla, že je má. Vlastně hlavně ta neznámá. Volnou rukou ji prsty pohladil po šíji, až se zachvěla jako ptáče. Lehce sevřel její spodní ret mezi svými a jemně ho sál. Přitiskl své rty silněji. Trpělivě a něžně ji dráždil, dokud ho nepustila dovnitř. Pak polibek prohloubil a začal ji lačně ochutnávat. Při slastných vlnách, které jí vysílal do slabin, Hana zalapala po dechu.

Chutnal po oslazené limetce. Laskal každý záhyb jejích úst, něžně si pohrával s jejím jazykem, dlouze a pomalu, a její rozžhavené tělo začalo volat po něčem, co zprvu ani sama nedokázala přesně určit. Ale věděla, že to bude božské. Podvědomě ze sebe vydala tichý sten, čímž upřímně překvapila sama sebe. A dodala Adamovi ještě větší odvalu. Přitiskl její pánev na svou a jeho ústa byla najednou opovázlivější. Zasténal jí do úst. Ten zvuk se odrazil v jejím nejintimnějším místě jako hříšné lechtání. Cítila jakousi opojnou lehkost a zároveň zoufalou touhu patřit mu. Každým centimetrem svého těla. Nerozuměla tomu, ale nechtěla přestat.

Když se jejich zrychlený dech začal hlasitě překrývat, náhle se od táhl. Jeho čelo se opřelo o její a on ztěžka vzdychl. Nakonec ji ohledu-

plně postavil na zem. V podbřišku se jí rozlilo neznámé teplo. Sladké teplo, líně tekuté jako med.

„Musíme jít, že?“ zašeptala omámeně. Bála se, že omdlí, když ji přestane objímat.

„Jdi si odpočinout. A napiš mi. Budu čekat,“ řekl chraptivě. Dal jí krátký polibek na dobrou noc a odešel.

Samko spal klidně, teplota mu výrazně klesla. Hana se pomalu sesunula na podlahu vedle jeho postele. Přitáhla nohy k sobě a zabořila obličej do kolen. Nedokázala se přestat třást ani ovládat svůj dech. Byl epický. Ten polibek.

Adamova sebejistota a kontrola nad každou situací byla ryze mužná a okouzlující. Ale jeho něha byla nebezpečná.

Hluk z chodby ji vrátil do reality. Rychlým pohledem zkontrolovala svého synovce a vyšla z pokoje. Erik se na chodbě svlékal. Propocené tričko a mastné vlasy vzbuzovaly lítost, když ale viděla jeho skelný pohled a špatnou koordinaci pohybů, zmocnil se jí nebývalý vztek. Všiml si jí.

„Přinesl jsem malému paracetamol. Stavil jsem se v lékárně.“ Dal si záležet na přesné artikulaci.

„Už není třeba,“ odsekla přísně.

Zmateně sraštil obočí a pomalu se začal přesouvat do ložnice. „Kdo ti ho přinesl?“

„No, ty ne. Protože ty jsi očividně někde nasával.“ Následovala ho do pokoje.

Erik necítil potřebu to nějak komentovat. Jen se svalil na postel. Hana přejížděla očima po vkusně zařízené ložnici a s mírným znechucením si všímala oblečení poházeného po podlaze.

„Řídil jsi v tomhle stavu?“

Upřel na ni oči podlité krví. „Jsi normální? Vzal jsem si taxíka. Následky toho, co náš drahý otec udělal, mám v živé paměti. Protože se stále dějí, jen sis toho ještě nevšimla. Obchází tě to jako horká pára

a všichni kolem tebe si můžou ruce a nohy polámat, jen aby ty ses náhodou nespálila!“ poznamenal pohrdavě.

Píchlo ji z toho u srdce. Okamžitě pochopila, že alkohol dal průchod dlouho skrývaným emocím. Rozhodla se to ale ignorovat. „Proč jsi nezvedal telefon?“

„Nejspíš proto, že jsem ho neslyšel, ne?“

„Kde jsi sakra byl? Máš ženu v nemocnici, dítě s vysokou horečkou, a ty se jdeš někam opíjet?“ Hlas jí nezvykle přeskakoval, další známka únavy.

Pod tíhou nezpochybnitelných faktů ho drzost na okamžik opustila. „Janě bylo dobře, když jsem odcházel, a věděl jsem, že malý spí, tak jsem se stavil za klukama na jedno. Ale jakmile jsem uviděl tu tvoji esemesku, vzal jsem si taxíka a spěchal do lékárny,“ vysvětloval překvapivě věcně, vzhledem ke svému stavu.

„A z jednoho piva byly dvě, tři. To tě ani nenapadlo, že bych mohla potřebovat tvoji pomoc?“ poznamenala vyčítavě, načež se mu okamžitě změnil výraz v obličeji.

„Co máš za problém, princezno?“ zasyčel. „Poprvé se sama staráš o někoho jiného než o sebe a už jsi na prášky?“

Hana překvapeně zalapala po dechu, ale neměla čas se bránit, protože tok bratrových slov pokračoval: „Lítám bez přestání mezi firmou, nemocnicí a nemocným dítětem, a když se na chvilku zastavím, abych se úplně nezbláznil, ty máš tu drzost mě obviňovat?“

„Nezvedal jsi mi mobil a já jsem se o malého opravdu bála, Eriku.“

„No a co!“ nečekaně zařval. „Myslíš, že já se o něj nebojím? Jenže kromě něj se bojím ještě o sto dalších věcí, mám tolik problémů, o kterých ty nemáš ani ponětí.“ Ztěžka si povzdechl a rezignovaně si dal levou ruku přes oči. Najednou jí ho bylo líto.

Posadila se na stoličku u nočního stolku. Její smířlivý hlas se rozlehl pokojem. „Říkal jsi, že Jana je v pořádku, tak co se děje? Něco v naší firmě?“

Odpovědi jí byl nejprve pronikavý smích, který zněl cynicky a zoufale zároveň.

„Asi sis toho ještě nevšimla, sestřičko, ale už to není tak úplně naše firma.“

Hana obrátila oči v sloup. Erik se očividně stále ještě nesmířil s tím, že rodina přišla o stoprocentní vlastnictví.

„Už jsem ti přece vysvětlila, že máme největší balík ze všech akcionářů, což znamená, že bez nás nemůžou dělat žádná zásadní rozhodnutí. Investor má mnohem menší podíl, sám nic nezmůže a ostatní akcionáři nejsou jednotní,“ mluvila klidně, ale zdálo se, že na bratra to nemá žádný vliv. „Eriku, nepřeháněj, investora zajímá jen ta jedna tatranská zakázka, kterou táta získal. Říkal, že nejspíš odejde, až projekt skončí, a protože máme předkupní právo na jeho akcie, s větším kapitálem získáme většinu. To přece dobře víš, tak proč kolem toho pořád děláš povyk?“

„Protože jsem si nepředstavoval, že se budu muset hádat kvůli každému prdu s nějakým nafoukaným idiotem, který toho ví o stavebnictví asi tolik jako já o kvantové fyzice!“

„Kdo je to?“

„Nějaký Peter Stranský... zasraný developer,“ opáčil se silným důrazem na slovo „zasraný“. „Výkonný ředitel společnosti TatraInvestments. Předstírá, že je skvělý právník, ale jediné, co umí, je kupovat a prodávat nemovitosti.“

„Tak jak ti můžu pomoci?“ Rezignovaně si povzdechla. Konečně si vysloužila bratrův zaujatý pohled.

„Něco by se našlo,“ řekl a v jeho hlase zazněla výčitka. „Teď, když jsi dokončila školu, by ses konečně mohla začít zajímat o firmu.“

„Jak jsi přišel na to, že se o ni nezajímám?“

„Jestli ano, dokaž to a přijď jednou za čas na valnou hromadu. Víš, to jsou taková milá setkání, kde by rodina konečně mohla mít prospěch z toho, že jsi právníčka.“

Převalil se na bok zády k ní na znamení, že s ní skončil. Hana se chystala k odchodu, ale ve dveřích se zastavila. „Na tu valnou hromadu přijdu, ale ten tvůj drzý tón ti toleruju je proto, že máš ženu v nemocnici a nemocné dítě. Ale to bylo naposledy, co jsi se mnou takhle mluvil,“ oznámila Hana s nezvyklým chladem.

„Zítřka ráno přijede tchyně, takže můžeš jít domů a konečně se sladce vyspat, princezno na hrášku.“

Hana bouchla dveřmi silněji, než měla v úmyslu.

6.

Magický hlas Leonarda Cohena trestuhodně přerušilo netrpělivé zvonění u dveří. Hana rychle mrkla do trouby, aby zkontrolovala brambory, a pak vyběhla na chodbu.

„Ty snad i nervózně zvoníš.“

Otevřela dveře s vyčítavým úsměvem na rtech, ale Daria se už s patřičným povykem hrnula dovnitř.

„Tak si to představ. Deset minut čekám na vašem parkovišti, než nějaký trapák konečně naloží dvacet kufrů do své nadupané káry. Nedalo se to vydržet, tak jsem se ho zeptala, jestli prchá do Belize, aby unikl finančnímu úřadu. Kouknul na mě jako péro z gauče, jako kdybych se snad trefila do černého. A když slavnostně napočtvrté vycouval a vypálil, zjevila se z nevím které díry ta vaše silikonovo-botoxová sousedka a drze mi to parkovací místo vyfoukla. Normálně mi tam vjela na hulváta! A víš, co řekla, když vystoupila?“ zeptala se rozhořčeně, ale Hana už se mlčky vracela do kuchyně, protože na tohle Daria nepotřebovala odpovídat. Potřebovala jen posluchače.

„Že prý ,ženy mají přednost‘! Rozumíš tomu?“

Další otázka bez potřeby odpovědi, takže se Hana jen zasmála, zatímco zkušeně obracela zeleninu na grilovací pánvi.

„Normálně jsem oněměla. Urazila mě, nebo je tak strašně blbá?“ rozhořčeně vykřikla a nakoukla Haně přes rameno. „Co to bude, zla-to moje? Mám hlad jako zapomenutý vězeň v Bastile.“

„Králík, pečené brambory...“ Hana se neobtěžovala s květnatým popisem svého výtvoru.

„Vypadá to skvěle, doufám, že to bude stačit.“

„Dari, všechno, co se ještě nehýbe na talíři, ti připadá super, proto pro tebe tak ráda vařím. Jsi v tomhle nenáročná, víš?“ vysvětlila a otevřela troubu, aby vyndala zapékací misku.

Daria se vrátila ke svému zážitku. „... takže jsem se pochopitelně neovládla a řekla jí: ‚Poslyš, ty botoxová kachno, ty máš přednost jediné ve frontě na kompresor, aby ti napumpoval ty tvoje dva falešný přední nárazníky.‘“ Zcela nevinně napíchla na vidličku jednu pečenou bramboru. Hana se na ni vyděšeně podívala.

„To snad nemyslíš vážně! To jsi jí neřekla!“

Daria s plnou pusou zamumlala něco, čemu Hana rozuměla jako: „To si piš, že řekla!“

„Zbláznila ses? Rodiče se s nimi dobře znají a často se navštěvují.“

„Neboj, s takovou urážkou by se nepochlubila ani ta největší pipina,“ zamítla Daria pohotově.

Hana zkroušeně naservírovala jídlo. Mlčky se posadila ke stolu. Jídla se však nedotkla, jen na něj zírala a rukou si podpírala čelo, ale to Darii nezabránilo, aby se do své porce s ohromnou chutí pustila. Promluvila až po dvou soustech.

„Co je ti, Hani? Hele, jestli chceš, půjdu se jí omluvit. Ale budeš muset jít se mnou, jinak mi hrozí, že jí někde mezi ‚promiň‘ a ‚na shledanou‘ prozradím něco víc ze svých postřehů, víš?“

Hana si povzdechla.

„Adam včera přinesl Samkovi léky. A políbil mě,“ tichounce pronesla a přivřela oči, protože Daria si hlasitě odkašlala.

„Jen tak?“

„Nežádal o svolení.“

Podívala se zpátky na svůj talíř. Opravdu chtěla mít tenhle výslech co nejdřív za sebou.

„A? Jaké to bylo?“

„Příjemné,“ odpověděla tak lhostejně, jak jen dokázala.

Daria se zklamaně zamračila. „Příjemné? Příjemná je profesionální masáž obličeje, zlatíčko!“

„Byl... bylo to neuvěřitelně... znepokojivé,“ vyhrkla napjatě Hana a prudce vstala, aby se co nejrychleji přesunula do kuchyňského koutu. Natočila si do sklenice vodu. Daria chápavě mrkla na láhev neperlivé vody a sklenku, které stály na stole.

„Příjemné, znepokojující... kruci, víš, že k popisu francouzáka od sexy chlapa se dají použít i jiná přídavná jména?“

Hana rezignovaně pokrčila rameny. „Chtěla jsem, aby pokračoval. Já nevím... nemůžu se mu nijak ubránit. Všechno dělá tak nějak jinak. V danou chvíli udělá přesně to, po čem podvědomě toužíš. Neplýtvá komplimenty ani gesty. Usmívá se zřídkka, ale nebere se příliš vážně, dokáže si ze sebe udělat legraci. Je rychlý, přímý a hrozně sebevědomý.“ Pomalu natáhla vzduch do plic a opatrně dodala: „V knihovně udělal něco... ve skutečnosti se mě vlastně ani nedotkl, ale bylo to to nejerotičtější, co jsem kdy v životě zažila. Dokud mě teda nepolíbil, samozřejmě.“

Zazvonil telefon. Přešla ke stolu, podívala se na displej a zarazila se. Daria s úsměvem zamrmkala: „My o vlku...“

Hana se pomalu sesunula na židli. Její kamarádka se k ní naklonila přes stůl a natáhla ucho co nejbližší ke sluchátku.

„Ahoj, Adame.“

„Čau, Hano, jsi pořád u bratra? Jak se má malý?“

„Dneska ráno mu bylo líp. Přijela Samova babička, takže jsem teď doma.“

„Skvělé, doufám, že sis odpočinula, protože bych s tebou *rád* zašel na večeři.“

Z Dariiny horlivé gestikulace pochopila, že chce, aby ho pozvala k sobě. Dlouhými ukazováčky mířila na svoje oči a tiše artikulovala: „Chci ho vidět!“ Hana měla co dělat, aby skryla smích. Ještě nenastal ten správný čas, aby ho vpustila do svého soukromí.

„Vlastně je u mě teď kamarádka a právě jsme dojedly večeři...“ zaváhala, když Daria ústy naznačila: „Jsi trapnááá!“

„Aha, chápu...“

Mírné zklamání v jeho hlase ji náhle ponouklo k odvaze.

„No, jestli chceš, určitě nám ještě jedna porce zbyla,“ řekla tak tiše, jako by to snad chtěla zatajit i sama před sebou.

Po krátkém zaváhání promluvil: „Vážně?“

Daria přestala s pantomimou a nehybně čekala na Haninu odpověď.

„No ano... pokud tedy nemáš přehnaná očekávání.“

„Kdo vařil?“

„Já.“

Přísahala by, že slyšela, jak se usmívá.

„V tom případě jsem na cestě. Pošli adresu.“

Ukončila hovor a zoufale zabořila obličej do dlaní, zcela ignorující Dariu, která s hlasitým výkřikem začala trhaně tančit jakýsi egyptský tanec. Počáteční šilenství samozřejmě vystřídala mírná panika způsobená klasickou ženskou nutkavou potřebou mít vše co nejdokonalější, když do příbytku vkročí cizí noha. Daria poklízela v kuchyni a přitom si mrmlala, že se ta „zamilovaná“ mohla alespoň zeptat, jak dlouho mu to bude trvat, aby nemusely všechno dělat ve spěchu. Hana se právě dosprchovala, když se ozval zvonek.

Adam, otočený zády ke vchodu, se při zvuku otevíraných dveří obrátil. Hana se zmohla jen na chabý pozdrav. V jednoduchém olivovém tričku a modrých džínách vypadal svěže a mladistvě. Obdařil ji jedním ze svých odzbrojujících úsměvů.

„To je všechno, co jsem za půl hodiny stihl,“ nenuceně zvedl láhev vína a kelímek zmrzliny.

„Je to mnohem víc, než jsme mohly doufat. Pojď dál.“

Doufala, že nezní tak nervózně, jak se cítí. Pomohla mu s věcmi, zatímco Adam váhavě vešel dovnitř, jako by jí dával šanci se rozmyslet.

„Opravdu neruším?“

„Jsem ráda, že jsi tady.“

Ve dveřích kuchyně se objevila Daria.

„Vítej. Ty asi budeš ten hladový Adam, co?“ pronesla.

Okamžitě zpozorněl. „A ty budeš nejspíš ta dáma, která mi málem snědla večeři.“

S jakýmsi podivně spokojeným úsměvem k němu přistoupila a podali si ruce.

„Já jsem Daria.“

Chvilí se na sebe dívali a Hana měla pocit, že si přeměřují svého protivníka. Když Adam vešel do kuchyně, najednou jako by se místnost zmenšila. Okamžitě si v ní připadala nesvá. Raději ho jemně nasměrovala k jídelnímu stolu u okna.

„Vanilková zmrzlina s jahodami,“ podotkla Daria a vložila kelímek do mrazáku. „To ses trefil. Ještě dnes ji Hana zbaští,“ zavtipkovala a ignorovala rychlý vyčítavý pohled své přítelkyně, která v kuchyni nandávala porci jídla.

„Sama?“ pobaveně se zeptal a posadil se ke stolu.

„Možná jí s tím pomůžu, ale ne moc. Trénuju na maraton. Bez velkých ambicí, ale trénuju,“ odpověděla Daria nezvykle sebekriticky.

Mírně pozvedl obočí. „Na košický?“

Přikývla a posadila se naproti němu.

„Loni jsem skončila mezi posledními, doběhla jsem s vnitřnostmi v podpaží. Jediné, co mě drželo při životě, byl strach, že odstraní cílovou rampu a já budu figurovat mezi těmi, kteří se do cíle nikdy nedostali. To bych nepřežila.“

Adam se zasmál a vzal si vývrtku na víno, kterou mu Hana mlčky podala. Daria si všimla, jak se při tom na sebe podívali. Krátce, ale intenzivně.

„Máš můj obdiv. Já sice každé ráno uběhnu deset kilometrů, ale k maratonu bych se asi přemluvit nenechal.“

Hana z kuchyně nenápadně sledovala, jak Adam obratně otevírá láhev a nalévá růžovou tekutinu do sklenic. Přitom uvolněně diskutoval s Darií, jako by se znali už léta. Byla jí za to vděčná, protože přirozeně odložila svou uštěpačnou povahu ve snaze vytvořit odlehčenou atmosféru. Hana před Adama postavila plný talíř a popřála mu dobrou chuť. Chvilí si ho zvědavě prohlížel a pak zvedl obdivný pohled k hostitelce.

„Vypadá to skvěle, co to je?“

„Králičí ragú na tymiánu v pomerančové omáčce,“ odpověděla a pomalu se napila vína.

„Počkej, mně jsi to takhle nepopsala! Myslela jsem, že jím nějakýho obyčejnýho králíka!“ vyhrkla naoko rozhořčeně Daria.

Ozval se srdečný výbuch smíchu, načež se Adam spokojeně pustil do jídla. Holčičí vyprávění o Haniných kulinářských začátcích ho pobavilo. Dariin nepopiratelný vypravěčský talent způsobil, že se asi dvakrát málem udusil jídlem. To mu však nezabránilo v tom, aby doslova nezhltl celou porci.

„Vynikající, vážně jsem si pochutnal,“ zhodnotil a povzbudivě se podíval na Hanu. „Kdybys náhodou něco chtěla vyhodit, tak se nabízím.“

Vděčně se na něj usmála.

„Bohužel už víc nemám. Dáme si zmrzlinu, ne? Už se nemůžu dočkat.“

Vzala prázdný talíř a odcupitala do kuchyně. Daria se nečekaně zvedla k odchodu. „Hani, nedávej mi, já už půjdu. Musím jít pohlídat neter, brácha s manželkou někam odjíždějí. Za pět minut si pro mě přijedou, protože jsem pila. Zítra se stavím pro auto.“

Otočila se k Adamovi, který mezitím vstal, a podala mu ruku. „Buď slušný, až zmizím,“ poznamenala polovážně na rozloučenou.

Ačkoli mu rozhodně neunikla jistá ostražitost v jejím hlase, nemělo to na něj žádný vliv. Ušklíbl se.